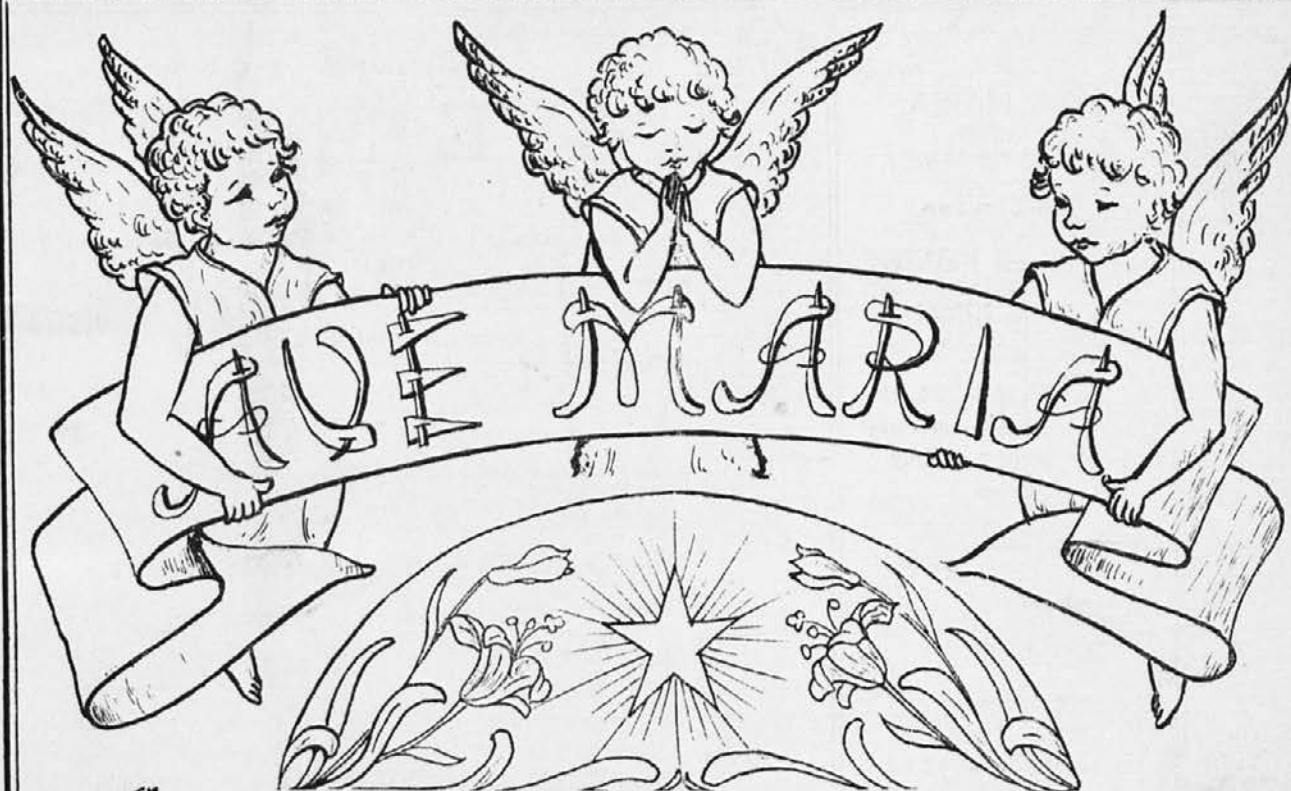

JANUARY, 1937

AVE MARIA
published monthly by
The Slovene
Franciscan Fathers.
Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management- Upravišтво
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of post-
age provided for in Sec-
tion 1103, Act of October
3, 1917, authorized on
August 29, 1925.

Naročite se na "AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš
se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO. KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAZE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Januarska številka. 1937—

—Letnik XXIX.

Evangeliji v januarju

Fra. Martin.

NOVO LETO.

TA evangelij se bavi z Jezusovim obrezovanjem. Obred obrezovanja je Bog zapovedal za vsakega judovskega otroka moškega spola. Vršiti se je moral osmi dan po otrokovem rojstvu. Naš Zveličar je dobil pri obrezovanju ime Jezus. To se je zgodilo po angelovem naročilu. Jezus pomeni Zveličar. Tako spoznamo, da je on poslan na svet odrešiti človeški rod žalostnih posledic greha.

NEDELJA PO NOVEM LETU.

Evangelij praznika nedolžnih otročičev govori o begu sv. družine v Egipt, današnji pa poroča o vrnitvi v izraelsko deželo. Takrat so se izpolnile prerokove besede glede Kristusa: Iz Egipta sem poklical svojega sina. Bog je zopet poslal k Jožefu angela s poročilom, da je Herod umrl. Jožef se takoj napoti v domovino in s tem pokaže, kakšna mora biti prava pokorščina. Ko je prišla sv. družina v Palestino, je zvedela, da Arhelaj vlada v Judeji. Zato se je sv. Jožef bal ostati v Betlehemu. Ko ga je Bog opomnil v spanju, je odšel v Galilejo in se naselil zopet v mestu Nazaretu. Tam je Jezus pričel svoje skrito življenje do svojega tridesetega leta. Tako je obveljalo, kar je bil napovedal prerok, da bo namreč Jezus imenovan Nazarejec.

PRVA NEDELJA PO SV. TREH KRALJIH.

Ta evangelij nam poroča, kako je Jezus v svojem dvanajstem letu spremljal blaženo Devico in svojega krušnega očeta (varuha) Jožefa na potovanju v jeruzalemski tempelj, kjer so trajale molitve in sveti obredi osem dni. Ko so se ljudje vračali domov, so seveda potovali v velikih družbah in skupinah. Tisti, ki so bili namenjeni na določen kraj, so se držali skupaj. Mladi dečki so bili bolj sami zase in so sledili odraslim. Če na to mislimo, nam je lahko razumeti, zakaj Marija in Jožef nista pogrešila Jezusa do konca prvega dne, ko sta se ustavila v prenočišču. Šele takrat sta zapazila, da Jezusa ni, in sta se vrnila v Jeruzalem, da bi ga poiskala. Ko sta ga po tridnevnem iskanju našla v templju, jima je Gospod kratko rekel, da mora izvršiti voljo svojega nebeskega Očeta.

DRUGA NEDELJA PO SV. TREH KRALJIH.

Malo potem, ko je Jezus začel svoje javno delovanje, je bil povabljen na ženitnino. Najbrž je bil eden novoporočencev, bodisi ženin ali nevesta, v sorodstvu s preblazeno Devico. Tako je bila povabljena Marija, pa tudi Jezus in njegovi učenci, da bi povelicali veseli dogodek s svojo pričujočnostjo. Na tej ženitnini je Jezus prvič rabil svojo božjo

moč, da je pomagal iz zadrege onim, ki so ga bili povabili, ko je zmanjkalo vina. To dokazuje, kako zelo se Gospod zanima za nas v vseh zadevah našega življenja in kako rad pride na pomoč, ko bi si morda ne drznili misliti, da se bo Najvišji sklonil do nas in našega siromaštva.

PRVA PREDPOSTNA NEDELJA.

Gospod se primerja s hišnim gospodarjem, ki je najemal delavce za svoj vinograd. S tistimi, ki jih je zjutraj najel, se je pogodil za določeno plačilo. Drugim, ki so le nekaj ur delali, je obljubil dati, kar bo pravično. Zvečer so vsi delavci enako prejeli, tisti, ki so delali samo nekaj ur, pa tudi oni, ki so prenašali vročino dneva. Ti zadnji so bili nejevoljni, ker niso več dobili. Gospod jih vpraša, če ni pravično dati jim toliko, za kolikor so se pogodili? Če je pa tako, zakaj godrnjajo?

DRUGA PREDPOSTNA NEDELJA.

V tem evangeliju je lepa prilika, ki je vzeta iz kmetijskega življenja in lepo pojasnjuje način Gospodovega učiteljstva. Prilika je o človeku, ki je šel sejati na svojo njivo. Nekaj semen je padlo na skalo ali med trnje, nekaj na trdo zemljo poleg pota. Vse to seme ni moglo rasti. Le tisto seme je dobro vzkliko in rodilo sad, ki je padlo na dobro zemljo. Na vprašanje apostolov je Gospod razložil, da je seme božja beseda, zemlja ali njiva pa človeška srca. Tisti, ki sprejmejo božjo besedo v dobro srce in izpolnjujejo božjo voljo, obrodijo dosti sadu za nebesa in dobe mnogo božjega blagoslova.

Srečno in božjega blagoslova polno

NOVO LETO

vsem našim sodelavcem:

dopisnikom, zastopnikom, naročnikom!

Božična legenda

Fra. Alojzij.

ŽIVLJENJE našega Zveličarja in njegove presvete Matere je ovenčano z neštevilnimi legendami. Te pobožne povesti imajo svoj izvor v ljubečih srcih in domišljiji prvih vernikov. Posebnega verskega pomena nimajo. Po ustnem izročilu so dospele do nas in jih prebiramo kot zanimive povestice, ki označujejo duha in življenje naših krščanskih prednikov.

Nekatera ljudstva imajo posebno bogat zaklad takih legend. Zato, ker so bila v bližnjem stiku z deželami, kjer se je rodil in živel božji Odrešenik. Z največjo skrbnostjo je posebno sicilijsko ljudstvo negovalo in varovalo izročila svojega kralja. Izmed vseh legend je pa najbolj priljubljena sledeča božična zgodba:

Kruti Herod je kraljeval za časa Gospodovega rojstva nad judovskim narodom. Ko je pa čul od Modrih, da so prišli obiskat novorojenega kralja Judov, se je močno prestrašil. Bal se je namreč za svoj prestol. Toda, ko so Modri preprečili njegov zlobni načrt, je ukazal vojakom, naj poiščejo Dete in ga umore.

Vojaki pa Deteta niso našli. Herod jim je ukazal, naj zastražijo pot in umore vsakega otroka, ki bi prišel mimo. Nekega dne je prišla mimo "Lepa Mati" z Detetom (tako Sicilijanci nazivajo Marijo) in se je približala vojakom. V veliki zadregi si ni vedela pomagati, ker je prepoznala zagledala stražo.

Božje Dete je hotelo Materi pomagati v stiski in se je spremenilo v šopek krasnih rož. Tako je hotela iti Lepa Mati mirno mimo straže in je pritiskala na prsi zavoj rož. Straža jo ustavi in vpraša: Kaj ne seš? Lepa Mati odvrne: Rože nesem. Pri teh besedah razgrne plašč. Vojaki pogledajo in ji dovolijo, da sme nadaljevati pot.

Enemu vojaku so se pa rože tako dopadle, da si je brž eno vzel.

Marija si zagrne naročje s plaščem in nadaljuje pot. Ko se je malo oddaljila od straže, se rože zopet spremenijo v majhne

pogrešam! Brez nje moj šopek ne more služiti svojemu namenu."

Vojaki v negotovosti zro drug na drugega. Tovariš onega, ki je vzel rožo, se oglasi: Vrne ji rožo, saj nimaš kaj početi

dete. Toda, glej — Marija je zapazila, da je Dete izgubilo mali prst!

Hitro steče nazaj k straži in spet je Dete postalo šopek rož.

"Za božjo voljo, vrnite mi rožo, ki jo

ž njo!

Res so ga pregovorili, da je vrnil ukradeno rožo. Marija se je zahvalila in odšla. Čudež — rože so se spet spremenile v Dete. Marija skrbno pogleda, če je roki-

ca cela. In res — mali prstek je bil na svojem mestu. Lepa Mati radostno objame Dete. Pristrčno ga poljubi in pritisne na materinsko srce. —

Z naivno preprostostjo je vpletena v to legendo krutost Herodova in brezmejna sladkost Matere božje, šibkost otroka, ki se mora skrivati pred sovražniki, in njegova vsemogočnost, ki napravlja čudeže po svoji volji; preprostost vojakov, ki morajo vršiti službo po povelju Herodovem, in skrbnost materinega srca.

Krasno sliko božjega Deteta in njegove Matere nam nariše. Njo imenuje s sladkim imenom Lepa Mati, njega pa Majhno Dete. Nežnejše in bolj ljubke slike si ne moremo napraviti o skrivnostnem rojstvu in detinstvu božjega Zveličarja.

Č A S .

P. Evstahij.

**Da te poznamo, menimo,
pa te premalo cenimo!**

**O čas, kako si drag!
Le Bog odtehta te,
ki gleda, vidi vse,
vesel vseh naših zmag.
Njih priča si ti, čas,
o, seme večnosti!**

**O, čas, kako si drag!
To dobro ve sovrag,
ki v krivdo skuša nas —
— to sme, dokler je — čas...**

**O, čas, kako si drag!
Da bil v nebo bi pot,
te dal nam je Gospod.
O, seme večnosti!**

Kitajčeva pridiga

P. Hugo:

KER ste nas že preveč vajeni, vam bo za letošnji Božič neki Kitajec malo popridigal. To bo menda dosti velika senzacija za vas. Zato upam, da ne bo nihče preslišal njegove pridige. Rad bi ga vam predstavil z imenom. A prvič sem ime pozabil, drugič se pa bojim, da bi si utegnil kdo jezik zlomiti, če bi ga hotel izgovoriti. Dosti vam bodi, da dam besedo pravemu čistokrvnemu Kitajcu. Tako, zdaj pa pozor, Kitajec ima besedo!

Dragi bratje in sestre v Kristusu!

Zanimalo vas bo slišati danes kitajsko pridigo. Zakaj ravno danes — na praznik rojstva našega Gospoda? Ni zgolj slučaj, da vam imam prav na ta slovesni dan nekaj povedati.

Glejte, komaj dve leti je, odkar je meni ta dan svet dan, morda bolj kot vam. Moje spreobrnjenje je v tesni zvezi z božičnim dnem. Prej sem bil pogan — kot je še velika večina mojih rojakov. Pred tremi leti mi o Kristusu ni bilo nič drugega znanega kot njegovo ime. In še to le posredno, po krščanski kulturi Evrope, ki so nam jo slikali kot visoko vzvišeno nad našo kitajsko. Odkrito povem, da se je meni to za malo zdelo. Da se o tem na lastne oči in na licu mesta prepričam, sem sklenil napraviti študijsko potovanje po Evropi. Pristavim pa, da takrat niti najmanj nisem mislil, da bom kdaj postal katoličan.

Malo pred božičem dobri dve leti nazaj sem prišel v Pariz. Tam sem se nastanil v hotelu, odkoder sem vsak dan izletaval po mestu. Priznati moram, da sem bil naravnost očaran od tega, kar sem videl. V resnici, sem dejal sam pri sebi, Evropa je daleč, daleč pred Kitajsko.

Nekega zgodnjega dopoldneva — da-

nes vem, da je bilo dan pred božičem — sem gledal skozi okno hotela in delal načrte, kam jo hočem mahiniti. Še vse bolj živahno življenje ko druge dni je valovilo po ulicah. Cele množice so se vsipale iz raznih prodajalen, vse obložene z zavoji. Radoveden sem bil, kaj to pomeni. Naglo se opravi, da se pridružim temu mravljišču. Težko sem se rinil naprej. Vedno večja je bila moja radovednost, čemu vse to nervozno vrvenje.

Stopim k policistu in ga vprašam po vzroku. Začudeno me pogleda in pravi: Gospod, ali ne veste, kakšen dan je danes? — Res ne vem, zato vas vprašam. Sem namreč tujec iz daljne Kitajske. — Danes zvečer se začne praznik otrok. — Pa kaj prav za prav pomeni? — Dragi moj gospod, tega vam pa res nimam časa razlagati. Sem v službi, vprašajte koga drugega!

Val ljudstva, ki je vedno naraščal, me nese dalje. Kar nehote sem priplaval v trgovino. Vse se je trlo kupcev. Uslužbenci in uslužbenke so tekale semintja kot brez glave. — Kaj želite? me prijazno vpraša gospodičina? — O, samo to bi rad vedel, kaj je prav za prav vzrok današnjemu živahnemu prometu? — Začudena me pogleda. A ko vidi moj kitajski obraz, prijazno odgovori: Naš praznik se nocoj začne, gospod, največji praznik! — Komu v čast, gospodičina? — Gospod, oprostili bote, če vam ostanem za danes daljši odgovor dolžna. Pozneje vam bom radevolje na razpolago, ako bote želeli. Smo zelo zaposleni.

Ljudski val me je nesel naprej. Kar zapazim na oknu kavarne velik plakat z napisom: Nocoj lepa božičnica! Zagotovite si pravočasno prostor! Ne bo vam žal!

Hitro se izločim iz množice in hitim noter. Prepričan sem bil, da bom pri bo-

žičnici vse zvedel. Kupim si vstopnico in odidem na nadaljnje ogleda po mestu.

Zvečer sem bil med prvimi na svojem mestu v kavarni. Na vsaki mizi je stala rdeče zastrnjena električna luč. Prostor so se vedno bolj polnili, vrvenje vedno živahnije. Vse je kadilo, pilo in se živahno razgovarjalo. A kakor sem skrbno vlekel na ušesa, sem čul samo pogovor o dnevnih politiki, domači in svetovni, in druge vsakdanje reči. Le prva točka orkestre se je čula kot pesem iz drugega sveta. Danes vem, da je bila večno lepa skladba: Sveta noč, blažena noč . . . Odgovora na svoje vprašanje sem pa zastonj čakal.

Obrnem se na gospoda, ki mi je sedel nasproti, naj mi vendar pojasni to nenavadno vrvenje in življenje. Tudi on mi je že z obraza bral, da sem tujec v deželi, tujec iz daljnega vzhoda. Pa mi pravi: Kot vidim, ste Kitajec. Če bi vam hotel vse dopovedati, bi vzelo precej časa. Meni se pa mudi domov k družini. Imamo domačo božičnico. Ako vam drago, vas povabim s seboj. Tam bote nazorno videli, kar hočete vedeti.

Prav rad sem se odzval vabilu. Kmalu potem sva vstala in zapustila kavarno.

Ko prideva pred vrata njegovega stanovanja, so bila zaprta. Pred njimi so otroci nervozno cepetali in buljili v vrata, da naju še zapazili niso.. Od znotraj se je čulo pritajeno živahno kramljanje. Nankrat zapoje zvonček. Vrata se na stežaj odpro. Otroci drug čez drugega planejo noter. Za njimi vstopiva midva.

Prelesten pogled! Sredi sobe je stalo drevesce vse v lučkah, z zlatom in srebrom prepreženo in z mnogimi sladkimi rečmi naobešeno. Pod drevescem je bilo cel kup raznih drugih darov, skrbno oddejenih in lepo zavitih. Okrog je stala domača družina, vsa zamaknjena v to krasoto. Ob klavirju je družina najprej zapela: Sveta noč, blažena noč... Potem je mati začela deliti darove. Vsak je dobil zavoj. Otroci so začeli otepavati sladkarije, starejši so posedli krog drevesca in zvedavo vprli poglede vame. Očividno so bili v zadregi, kaj naj začno.

Šele ko me je gospodar predstavil kot gosta iz daljne Kitajske, ki je nocoj prvič priča krščanske božičnice, se je razgovor polagoma razvil. Seveda sem se gospodarju in ostali družini zahvalil, da so mi dali priliko, na lastne oči spoznati pomen velikega krščanskega praznika. Povedal sem doživljaje tistega dne in dostavil, da je policaj še najbolj prav imel, ko mi je dejal, da je to praznik otrok.

Stara mati, ki je bila dotlej precej molčeča in je nezaupno zrla name pogana, se ojunači, prisede k meni in pravi: Gospod, prav je imel tisti policaj, ki vam je rekel, da je nocoj praznik otrok. Pa vam ni vsega povedal. Res je nocoj predvsem praznik otrok. Vendar ne samo otrok. Nocojšnjo noč je božji Sin za nas otrok postal, da bi mi vsi postali božji otroci.

Šele ta mamica me je opozorila, da je pomen večera mnogo globlji. Rad bi se

bil o tem še nadalje razgovarjal z njo, pa je njena hči, družinska mati, posegla vmes. Nervozno je mamico pocukala za rokav in ji komaj slišno dejala: Mamica, ne silite s takimi rečmi v gospoda, saj ni kristjan...

Dejal sem jima, da me prav to najbolj zanima in bi rad še kaj več slišal. Vendar mamica ni več silila vame, da bi ne užalila hčere. A našla je kompromis. Gospod, je rekla, če bi radi o vsem tem kaj več zvedeli, pojdite nocoj z menoj v cerkev. Nocoj imamo službo božjo opolnoči, tam bote še kaj več videli in slišali o tem, kar sem vam povedala.

Že po poti k polnočnici je zopet navezala na tisto, kar ji je bila doma hči zavezala. Zlasti me je opozorila na jaslice, v katerih je božična skrivnost v živi podobi predstavljena. Kaj več pa da bo že duhovnik povedal. — Tako nisem prišel k polnočnici kot popoln tujec.

Ko sem stopil v cerkev, sem kar ob-

stal. Ta sveti polnočni mir, to morje lučk, ki so brlele in migljale vse naokrog! Zlasti pa so bile jaslice razkošno razsvetljene. Rajsko se smehljajoče Dete na slamci. Ob njem klečeča Mati, z deviškimi potezami na obrazu. Povem vam, to je bil zame užitek nadzemske blaženosti, ki mi je bil dotlej nepoznan. Prisrčen govor svečenika mi je res vse še bolj pojasnil.

(Konec na strani 18.)

Sveti večer v gozdu

(Iz Grdinove knjige: Štiri leta v ruskem ujetništvu.)

VTEM se je približal božični praznik rojstva Odrešenikovega. Za ta dan smo se dogovorili, da ne bomo šli dolat iz spoštovanja do tega velikega praznika, da se bomo rajši uprli, četudi bi imel ta upor slabe posledice za nas. Saj smo jih itak že vajeni in ločeni od vsega sveta! —

V ta namen smo že dan prej, 24. decembra, nakopičili v gozdu več suhih drv za slučaj, da bi nas siloma iztirali ven iz barake. Bomo pa kurili, čeprav smo zopet tepeni! Ne

vem, kakšne bi bile posledice za nas, ako bi se bili v resnici uprli!

Pa je prišlo dovoljenje od barona, da se nam vsem rimokatoličanom dovoli praznovanje Božiča. Sveti večer je ravno nastopil, ko smo zvedeli to veselo vest. Kljub naši revščini in pomanjkanju smo zakurili malega "gašperja", da je bil ves rdeč. Tudi ono krasno božično pesem smo zapeli "Glej zvezdice božje migljajo lepo."

Nekemu Rusu je ta pesem tako ugajala, da je prišel k nam v barako in nam obljubil hleb kruha, če pesem ponovimo. To smo tudi storili. Naš pevski zbor v sibirskem gozdu je štel ravno deset basov in tenorjev skupaj. Za nagrado smo v resnici prejeli obljubljeni hleb kruha. Toda naša božična pesem je bila otožna kot glas ubitega zvona — —

Temu ali onemu je privrela solza neizmerne žalosti po shujšanem licu ob spominu na nekdanje srečno božičevanje v rojstni vasi in v svobodi. Kolika razlika med svetim večerom in polnočnico doma v Sloveniji in pa med božičevanjem tu v temnem sibirskem gozdu, v sužnosti ruskih biričev, ko smo bili lačni in raztrgani kot najbolj zapuščeni berači na svetu...

Tak je bil sveti večer za nas leta 1915.

NEPOPISAN LIST.

P. Evstahij.

Pred mamó bel je list.

Nepopisan je še in jaz naj bi nanj nekaj napisal iz svojih sanj.

Pred mano bel list . . .

O kako je lep in čist,
dokler na njem ni še črkice ene!

Ali res zdaj čakaš edino na mene,
da bi popisal te?

Ah, ali se tudi drugim tako godi,
tudi drugim, ki zlivajo misli
na papirja pole bele,
misli, ki so jim privrele
iz gorkega srca . . .?

Meni se vselej bridko zdi

vzeti list, ki nepopisan je še . . .

Ah, ali se tudi drugim tako godi?

Nekaj besed v obrambo

Katarina Slemer, Detroit.

POVABILI ste nas na pisanje, kar nas zelo veseli. Lepo se zahvalim za to častno priliko. Če ne bo posebno dobro napisano, boste vsaj videli, da nam korajže ne manjka, čeprav je kratka naša zmožnost. Torej bom tudi jaz nekaj napisala.

Človek pride večkrat v dotiko z ljudmi, ki imajo zelo napačno mnenje o Bogu, veri in duhovnikih. Tega so si krivi sami, največ zavoljo tega, ker najdete v takih hišah prav gotovo brezversko čtivo. Ko ljudje dan za dnem berejo tisto zavijanje o veri in o vsem, kar je z njo v zvezi — ni čudno, da se jim uniči biser prave vere.

Toliko je vpitja med takimi ljudmi glede duhovnikov, da so postali duhovniki iz same dobičkaželjnosti. Koliko ima duhovnik dobička od svoje službe, je pač odvisno od tega, kakšno mesto je dobil v svoji službi. Kdor hoče brez predsodkov pogledati v razmere na duhovniških mestih, bo videl, da premnogim duhovnikom ni prav nič z rožicami postlano. In tudi taki, ki so morebiti prišli polagoma do boljših mest, so morali večinoma skozi mnoge težave in ni prav nič redkega, da so tudi resnično pomanjkanje trpeli.

Toda — kaj pa naj rečemo o duhovnikih, ki so člani raznih redov in ki so poleg drugih obljub naredili tudi obljubo revščine? Taki nimajo prav nobene priložnosti, da bi za svojo osebo nabirali zemeljskega bogastva. Z obljubo uboštva so si že naprej onemogočili take namene.

Pa tudi če se mlad človek odloči za poklic svetnega duhovnika, se mu nikakor ne izplača, da bi se iz dobičkaželjnosti oklenil tega stanu. Vedeti moramo namreč, da človek s tako izobrazbo kot jo zahteva duhovski stan v posvetnih poklicih lahko doseže vsakovrstne stopnje, ki mu nudijo bogastvo in udobno življenje, morebiti celo pravo razkošnost.

Kaj je potem vzrok, da se mlad človek odloči ravno za tak poklic? Kaj je vzrok, da je odklonil ravno take reči, za katerimi stremljivo ves svet, da bi jih dosegel? Žrtvuje bogastvo, prostost, neodvisnost, razveseljevanje

posvetnega življenja. Zakaj je nasprotno toliko mladih ljudi, ki se jim zdi duhovniški in redovniški poklic naravnost nemogoč in so jim duhovniške in samostanske hiše kakor ječe?

No, vi, ki ste pobrali vso svojo izobrazbo in modrost iz brezverskih časopisov, ali znate odgovoriti na to vprašanje? Kako to, da se mladi ljudje odločijo za duhovniški ali redovniški poklic in ž njim vzamejo nase življenje požrtvovalnosti in vsakovrstnih težav? Ali boste vse premislili in pretehtali in vam ne bo mogoče dobiti odgovora ne na desni ne na levi, takrat se vam bo prikradla misel na večnost in se je ne boste mogli otresti.

Da, misel na večnost je tisti močni nagib, ki še vedno vabi toliko mladih ljudi v stan duhovnega življenja. Ta misel je tako močna, da še vedno mnogi žrtvujejo dobre službe ali vsaj upanje nanje, pa puste vse in se posvetijo Bogu in njegovi službi za vse življenje.

Poglejmo za samostansko zidovje. Tam najdemo tisoče mladih fantov in drugod deklet, ki so se umaknili vsem vabljalnostim sveta in njegovim komodnostim. Zakaj vendar? Ali samo za šport?

Na Španskem so pred nekaj tedni komunisti zajeli 42 duhovnikov. Eden je bil Amerikanec in tistega so izpustili. Vse druge so pa pozvali, da se odpovedo veri, drugače bodo ustreljeni. Res se je našel eden, ki je odstopil, samo eden se je našel, drugi so vsi rajši postali mučeniki...

Kaj bo rekel k temu dogodku in k mnogim drugim podobnim naš brezverski tisk? Ali so šli v smrt za — laž? Ali so vzeli nase smrt za nekaj, v kar sami niso verjeli?

Kdo bo verjel, če naši brezverski listi trdijo, da duhovniki sami ne verjamejo, kar druge učijo? To je vendar preveč nespametna trditve. No, saj naše ljudstvo ni tako slabo, da bi kar hitro verjelo takim trditvam, samo zapeljano je. Pa mislim, da to početje v Španiji bo marsikomu oči odprlo. To ravnanje se mora prignusiti tudi tistim, ki so doslej pridigali med nami socializem in komunizem. Saj si menda niso mogli misliti, v kako globoko surovost lahko pade človek, ko enkrat Boga zataji.

Od Rusije rajši ne govorim. Saj bi mi zmanjkovalo besed, če bi hotela opisovati, kaj

so naredili boljševiki iz ruskega ženstva. Samo to naj vprašam tebe, slovenska mati: Kaj bi ti storila, če bi ti mogočni oblastniki iztrgali iz rok bolnega oroka in te odgnali na polje ali v tovarno opravljat težko moško delo? Kako bi ti pač krvavelo srce v prsih, kako bi skrbela ves dan, če boš našla otroka še živega ob svojem povratku od dela!

Take reči se tam gode. V naših brezverskih listih se pa berejo te in podobne besede: "SPOŠTUJEMO — RUSKO DELAVSKO VLA-DO, KAJTI ONA JE ZVEZDA VODNICA

ZAVEDNEGA DELAVSTVA . . ."

Lepa zvezda vodnica! Le predobro vemo, kaj ima nuditi socializem ljudem, v zameno za vero in Boga!

"Po njih sadu jih boste spoznali" — je rekel Odrešenik. Njihovi sadovi so pa taki, da se človeku delajo mravljinici po životu.

Torej proč od teh "zvezd vodnic", ogibajmo se jih in posebno se ogibajmo slabega branja, da ne bomo še mi zabredli tako daleč kakor so zabredli nekateri drugi narodi pod vodstvom brezsrčnih verskih odpadnikov!

Trobenta Dolgega Janeza iz Krtačje vasi

Piše star naseljenec.

TROBENTA spada med tiste inštrumente, ki se rabijo, kadar hoče kdo koga prebuditi. In jaz mislim, da neke trobente zelo potrebujemo ameriški Slovenci, da se bomo morda zbudili vsaj — ob dvanajsti uri . . .

Da, za ameriške Slovence je sedaj dvanajsta ura. Kar nas je starejših naseljenecv, bomo kmalu drug za drugim legli v grob. To pa vemo, da bo z nami vred kaj hitro izginilo tudi slovenstvo iz Amerike. Potem bo samo zgodovina vedela še nekaj povedati o nas.

Če pa nam ni vseeno, kaj bo zgodovina govorila o nas, moramo prav dobro porabiti čas, ki nam je še na razpolago. Če smo bili doslej preveč lahkomišljeni in brezbrizni, posebno pa premalo krščanski — ali je odveč izraziti željo, da postanimo bolj natančni, bolj resni, bolj vneti za vse dobro in lepo, z eno besedo — bolj praktični katoličani?

V ta namen se moramo pa seveda oprijeti k temu potrebnih sredstev. Posebno moramo poslušati in brati dobre in poučne stvari. Na prvem mestu bi moralo biti proučevanje verskih vprašanj. To je dandanes zelo važno za vsakega med nami, ker si nasprotniki bolj in bolj prizadevajo, da bi nam o veri pojme zmešali. Saj vemo, kako skušajo vse predstavljati v taki luči, da nepoučenega človeka res lahko zbegajo.

Glejte, zavoljo tega se je pojavil Dolgi Janez s trobento, ki je iz Krtačje vasi doma in vam bo skušal k temu pripomoči, da se boste oprijemali tega, kar je dobro za nas vse, ogibali pa vsega, kar je slabo. Zato se je odločil, da vas bo s trobento budil. Ta dolgi Janez je že dolgo v Ameriki in precej dobro pozna razmere med nami. Zato si po pravici domišljuje, da iz svojihkušenj in iz svojega opazovanja lahko marsikatero poučno pove.

Ne vem, kako se bosta Dolgi Janez in slovenska ameriška javnost pogledala. To se razume, da nekaterim krogom ta Janezova trobenta ne bo nič kaj všeč. Pa Dolgi Janez se za to ne bo brigal. Trobil bo s svojo trobento na ves glas, čeprav si bo morebiti kdo ob tem glasu ušesa zatiskal. Vsak se bo moral zbuditi, čeprav še tako trdno spi. Seveda, kdor je tako zakrknjen, da ga celo angelska trobenta na sodni dan ne bo zbudila, ta bo tudi kljub naši novi trobenti še naprej spal.

Toda Dolgi Janez se na take ne bo oziral. Upa pa, da ga bodo pozdravili kot svojega prijatelja vsaj čitatelji lista Ave Maria, ker vsem želi samo dobro, samo to, kar jim je v časo in večno srečo. Kdor bo upošteval glas njegove trobente, naj bo zagotovljen, da se nikdar in nikoli ne bo kesal.

Če je kateri naročnik tega lista moral imel nesrečno misel, da bi po novem letu pustil

ta list, naj zdaj sklene namesto tistega načrta, da bo rajši listu še dva ali tri nove naročnike dobil. To bo mnogo bolj pametno in pred Bogom zaslužno delo.

Radovedni ste morda, kje je tista Krtačja vas, iz katere je ta Dolgi Janez doma. Naj bo toliko povedano, da to ni uradno ime tiste vasi, ampak so to ime navrgli bližnji in daljni sosledje, ker so tisti vaščani znali delati imenitne krtače. Dolgi Janez je pa posebno zato ponosen na to ime, ker vedno nosi s seboj krtačo in tega ali onega tudi pošteno okrtači ž njo.

Dolgi Janez sam ima pa svoje ime deloma od svoje res precej dolge postave — čeprav je sedaj od starosti že nekam sključena — poleg tega se pa mož odlikuje tudi z — dolgim jezikom. In tako stopa v letošnji Ave Mariji pred vas ta Dolgi Janez s trobento, krtačo in — dolgim jezikom. Vi pa glejte, da ga boste spodobno sprejeli, če ne bo dobil poleg vsega drugega dolgega nazadnje še — dolg nos...

Tako se je torej Dolgi Janez danes samo nekoliko predstavil. V prihodnji številki bo pa že nastopil s svojo trobento. Skoraj tako bo trobil kot poje pesem:

Glasno bo trobenta pela,
mrtvim po grobeh donela,
vstati k sodbi bo velela.

Da nas tista trobenta sodnjega dneva ne bo neprijetno iznenadila, le poslušajmo glas Janezove trobente in delajmo dobro, dokler je dan; zakaj pride noč, ko nihče ne bo mogel več delati...

Namen imamo, da bo tale številka novega letnika v vaših rokah za božične praznike. Upamo, da se bo namen posrečil. Zato vam vsem še enkrat voščimo na tem mestu vesel Božič, ker je bilo ono voščilo v decembru nekam prezgodnje in ste ga morda že pozabili. Torej še enkrat. Voščilo za srečno novo leto pa ne more "faliti". Bog daj vsem veliko dobrega v letu 1937!

Morda le ni samo slučaj

Marija G.

SKORAJ bi napisala za naslov tega dopisa: Še vedno se godijo čudeži. Vendar vem, da ne smemo kar tako razglasiti vsakega uslišanja naših molitev za čudež, čeprav je zelo očitno, da je pomoč božja vmes. Nekaj takega se je pred kratkim zgodilo v našem mestu.

Neka tukajšnja katoliška zelo vplivna družina ima več odraslih otrok, ki so vsi zdravi. Edino mali sinček, star kakih sedem let, ni bil zdrav. Šepal je in to vedno bolj, zakaj noga mu je kar naprej zaostajala v rasti. In ker je bila noga jako šibka, jo je moral nositi v oklepu. To je celi družini grenilo življenje. Najboljše zdravnike so starši poskusili, toda vse zastonj. Kazalo je, da bo sinček ostal pohanjen za vse življenje. Kako je bilo materi pri srcu in koliko solz je prelila, si more misliti samo taka mati, ki je sama kdaj kaj takega preizkusila...

Letos prvo nedeljo v maju se je vsa družina napravila na hribček lurske Matere božje. In ko je mati tam pri votlini kleče pred Marijo molila za svoje otroke, se ji je izvila iz srca posebno goreča prošnja za pohanjenega sinčka. Mislila si je: Marija mi lahko na kak način pomaga, ona bo najbolj vedela, kako bo prav.

Tri dni po tistem je deček doma na dvorišču padel. Po padcu ga je noga tako bolela, da ni mogel nič več stopiti nanjo. Starši ga peljejo k zdravniku, ki se razume na uravnavanje kosti. Mož otroka preišče in pravi: To je velika sreča, da je otrok tako padel. Sreča je tudi, da ste ga tako hitro pripeljali k meni. Čez nekaj časa bi ne bilo več pomoči. Zdaj pa ni treba drugega kot oklep proč in zaostala noga bo dorasla, vaš otrok bo pa popolnoma zdrav.

Ob tej zdravnikovi napovedi so bili starši tako veseli, da so od ginjenosti jokali. In srečna mati še vedno verjame, da jo je Marija uslišala, čeprav na tak način, da bi človek prej pričakoval poslabšanja bolezni ko zboljšanja.

Misijonsko pismo s Kitajskega

P. Hugo.

GOTOVO dobrotniki našega kitajskega misijonarja P. Baptista Turka že pričakujejo kakega glasu od njega. Radi bi vedeli, če je podpora, ki so mu jo naklonili, že prišla v njegove roke. Danes jim morem sporočiti, da že imam v rokah njegovo potrdilo o prejetih darovih. Preden dam njemu samemu besedo, moram nekaj omeniti, da jim bo jasna.

Ko smo blagim misijonskim dobrotnikom priporočili našega misijonarja, smo dejali, da bodo darovi odposlani, ko se nabere \$100. To smo tudi storili. Priložili pa smo mu še sto mašnih intencij, s katerimi mu je tudi veliko pomagano. Malo prej pa smo mu poslali lep in skoraj nov rimski brevir. Naklonil ga nam je naš veliki dobrotnik Very Rev. šavs. Bil je izvršitelj testamenta po nekem duhovnem sobratu in nam je med drugimi knjigami tudi brevir poslal.

Ker imamo mi svoj frančiškanski brevir, tega nismo mogli rabiti. Lahko bi ga bili odstopili kakemu svetnemu duhovniku. Ker smo pa vedeli, da v naših kitajskih misijonih deluje več svetnih duhovnikov, ki si težko nabavijo nov brevir, smo ga kar P. Turku poslali, da on kakega misijonarja ž njim razveseli. In kot je videti, smo dobro zadeli. Gotovo se bo dotični misijonar pri svojih molitvah spominjal rajnega lastnika. Tako, zdaj ima pa misijonar sam besedo:

Hankow, 5. jul. 1936.

Predragi P. Hugo:—

Misijonska podpora, ki ste mi jo poslali, namreč \$200, to je \$100 misijonskih darov in \$100 mašnih intencij, je zelo razveselila ne samo mene, ampak tudi moje skrbne misijonske predstojnike. Še posebej se Vam zahvalim za lepi brevir, ki ste mi ga naklonili. Sem res v velikih stiskah. Z misijonskim napredkom namreč naraščajo tudi misijonske potrebe. Toda denarna pomoč, ki smo jo dobivali iz raznih virov, ne narašča, ampak se manjša. Tako iz domovine ne morem ničesar dobiti, ker vlada prepoveduje denar pošiljati iz države. Zato

sem tem bolj hvaležen Vam, P. Bernardu, Miss Jennie Perko v Chicagi, Marijini družbi istotam in drugim blagim misijonskim dobrotnikom, ki so se me spomnili v mojih stiskah. Molil bom za Vas vse, naj Vam Bog stočero povrne in Vas še zanaprej naklonjene ohrani mojemu misijonu.

Morda Vas bo zanimalo, kaj podrobnejšega izvedeti iz mojega misijona. Opisati Vam hočem le nekaj važnejših dogodkov tega leta.

V moji osrednji misijonski cerkvi Kristusa Kralja v hankowskem predmestju Švejcav, ki so jo tudi Slovenci pomagali graditi, smo 11. jun. slovesno obhajali praznik presv. Rešnjega Telesa. Moji verniki, krščeni in katehumeni, odrasli in šolarji, so za ta dan v velikem številu prihiteli na postajo. Pa imajo mnogi 30 km daleč. Saj smo pa tudi kar štiri pomenljive slovesnosti obhajali: Procesijo presv. Rešnjega Telesa, birmo, 80 letnico sv. očeta in polletnico te postaje. Ker je bila tudi birma, smo seveda imeli v svoji sredi prevzv. g. škofa.

Za take slovesnosti, posebno če pridejo škof med nas, se tudi mi tukaj kar moč lepo pripravimo. Moji verniki so imeli za to priložnost v cerkvi in okrog cerkve dosti dela. Cerkev je bilo treba primerno okrasiti, zraven pa urediti pot za evharistično procesijo. Tudi običajne bombarde, brez katerih tu ni nobene take slovesnosti, so priskrbeli. S potrebnimi cveticami nas je založila velika dobrotnica naše cerkve, gospa Ljao, točasnica predsednica ženskega oddelka katoliške akcije. Po cvetličarju nam je poslala kar sto lončkov raznobarnih cvetlic.

Zjutraj na prazniški dan je najprej 9 odraslih prejelo zakrament sv. krsta. Potem je bilo 53 birmanih. Med škofovo sv. mašo jih je 150 pristopilo k sv. obhajilu. Pri vas to ni kaj posebnega. Pri nas pa je za tako mlad misijon kot je ta moj jako razveseljivo. Po vseh slovesnostih so škof v šoli imeli še navdušen govor na moje učitelje in učiteljice ter druge odličnejše vernike, da organizirajo odsek katoliške akcije. To na željo sv. očeta tudi naši misijonski škofje ob takih prilikah zelo priporočajo in so dosegli že lepe uspehe.

Za nedeljo 21. jun. so prevzv. g. škof postavili sv. birmo za novokrščence zahodnjega

dela mojega misijonskega delokroga z glavno postajo šinkow. Jaz sem že par dni pred nji mi tja šel, da vse potrebno uredim. Tam sem s svojimi vernimi 19. jun. proslavil praznik presv. Srca Jezusovega s slovesno posvetitvijo. Drugo jutro ob 10. so se s parnikom, ki vozi tja 4 ure, pripeljali Prevzvišeni. Kajpada so bili tudi tukaj slovesno sprejeti od vernikov in šolarjev. Drugi dan je bila sv. birma. Birmanih je bilo 123 novokrščencev. Sv. obhajilo jih je prejelo 180. Ljudstva je bilo toliko, da je bila cerkev premajhna. Mnogi so morali ostati zunaj in niso mogli videti spodbudnih slovesnosti, ki so za naše verne, katehumene in tudi pogane, velikega pomena. Takorekoč katoliška akcija v živi sliki.

Tisti dan po sv. birmi 22. jun. so Prevzvišeni odšli na misijonsko postajo Pe-čjen, kjer se v malem semnišču vzgaja in šola do 70 dečkov. Imeli so ravno zaključne skušnje prvega tečaja. Jaz pa sem se isti dan vrnil na svojo osrednjo misijonsko postajo Švejcan. Spotoma sem podelil enemu svojih novokrščencev poslednje sv. zakramente. Doma me je čakalo mučno, a potrebno delo: letno poročilo o stanju misijona, ki je moramo podati škofu. Pri nas je namreč v tem oziru leto zaključiti z junijem, z julijem pa novo začne.

Naj še Vam, ki ste mi pomagali pri mojem delu in uspehih, podam izvleček tega poročila.

Krščenih je bilo v mojem misijonskem delokrogu od 1. jul. 1935 do 30. jun. 1936 nad 370 otrok in odraslih. Tako je število mojih ovčic, ki še žive, naraslo na 1060. Enako je naraslo število mojih katehumenov, ki se pripravljajo na sv. krst, na 1650. Vedno se množe tudi podružniški misijoni. Zdaj jih imam že do 30. Spovedi sem imel v tem času 5000, sv. obhajil pa 5500. Misijonskih šol, ki so obenem tudi katehumentne šole, imam v svojem delokrogu 20. Obiskuje jih 900 učencev in učenk. Med temi je 296 krščenih dečkov in 45 krščenih deklic. Nekrščenih dečkov, katehumenov in poganov, je 422 in nad 70 deklic. Odraslih moških in ženskih katehumenov je vsaj od časa do časa obiskovalo te šole 150.

Stroškov sem imel 3320 kitajskih dolarjev. To bi bilo v vašem ameriškem denarju približno \$1000. Dve tretjini jih je šlo za vzdrževanje misijonskih šol, katehumentov in učne-

ga osebja. Po vašem \$200 je bilo razdeljenih oz. porabljenih za podporo poplavljenecem lanskega leta. Ostalo pa za vzdrževanje misijonarja in njegovega strežnika: za hrano, obleko, pota in druge potrebščine. Glede teh se mora misijonar seveda zelo omejiti, da mu kar največ za misijonske stroške ostane. Kajti od škofije nakazana vsota za vsako leto je v primeri s potrebami skromna. A ko bi jo eden ali drugi misijonar znatno prekoračil, bi s tem spravil v zadrego škofijsko osrednjo blagajno ali pa kakega drugega misijonarja. Ker so pa potrebe vsakega misijonarja vedno večje kot sredstva, se vsak misijonar osebno omeji kolikor se le more, in gleda, kje bo postrani kak dolar dobil, da krije misijonske stroške. Tako bi jaz ne bil smel imeti takih stroškov, ko bi mi ne bili vi priskočili na pomoč. Zapreti bi moral eno ali drugo misijonsko šolo in tako zmanjšati stroške. Iz tega lahko vidite, kako obrestonosno lahko naložite svoje misijonu naklonjene darove.

Da bi od škofije nakazano letno vsoto mogel kolikor moč le za misijonske potrebščine porabiti in še kak postranski dolar pridobiti, sem na osrednji postaji uredil obširen vrt. Že spomladi l. 1933 sem ga zasadil s senčnim in sadnim drevjem. Zdaj imam že prijetno senco in sadno drevje že rodi. Med drugimi se je 20 breskvinih drevesc letos prav dobro obneslo. Žal, sam nimam veliko koristi od njih. So se le bolj drugi okoristili ž njimi, še preden so dozorele.

Isto leto sem nasadil veliko trtnih sadik. Kakih 40 se ji je prijelo in lepo razraslo, tako, da imam zdaj že cele brajde. Že lani je ta moj vinograd začel roditi. Letos ima okrog 200 grozdov. A tudi ti najbrž ne bodo imeli časa dozoreti. Tja sredi avgusta bi imela biti trgateg. Pa bo iz istega vzroka kot zgoraj najbrž prej — brez mene.

Še enkrat prisrčna hvala za vse meni naklonjene misijonske darove. Prav lepo se Vam priporočam še za nadaljnjo naklonjenost.

Prehvaležni P. Peter Baptist Turk O.F.M.

V teku je nadaljnja zbirka za misijonarja. Nekaj se je že zopet nabralo. Ko bo narasla na \$100, bo romala na Kitajsko. Kdo ji hoče pospešiti odhod? Vsaj pred zaključkom misijonskega finančnega leta bi mu jo radi dostavili, da bo lahko kako luknjo zamašil.

Človek obrača, Bog obrne

Antonija Požun.

POGOSTO mi uhajajo misli nazaj na tiste strašne dni, ko je znana povodenj tako strašno gospodarila v mestu Johnstown. Najprej je vse zalila v mestu samem, potem je pa neusmiljeno pridrla v niže ležečo Cambrijo. Tudi tu je pustila strašno opustošenje. Vdrla je v vse cerkve, ki jih je ravno v tem delu mesta jako veliko. Hiše je pa kar podirala in več družin je izgubilo dom ali pa vsaj pohoštvo. Ko je povodenj minila, je bil pogled na okolico nad vse žalosten.

Naj omenim, kako se je godilo sestram učiteljicam pri hrvatski šoli. Z grozo so gledale, kako je voda že skoraj do drugega nadstropja narasla. Sestre so se skupaj stisnile, križ so vzele v roke in redovno pokrivalo so potegnile čez oči. Tako so vdano med molitvijo pričakovale — smrti. Toda Bog jih je obvaroval in voda je začela upadati. Tako mi je pozneje ena pripovedovala.

Iz Cambrije je drla voda naprej proti Coopersdalu. Tudi tam je zalila vsa niže ležeča stanovanja. Tam smo tudi mi imeli svoj dom celih 18 let. Bilo je prijetno bivališče, toda slabi časi so prišli in nezaposlenost z njimi. Dolgovi so naraščali in mož je začel siliti, da bi si dobili kje manjšo hišo, češ da bo manj stroškov. Jaz sem pa vedno prosila Boga in Marijo, da bi se ne bilo treba na starost seliti. Vendar se je zdelo, da moja molitev nič ne pomaga. Prišlo je do tega, da smo se preselili na višje ležeč kraj. Ako bi bili ostali tam spodaj, bi tudi nas dosegla povodenj, na višini smo pa bili obvarovani pred njo.

Že večkrat poprej sem spoznala, v tem slučaju pa še posebej, da človek dostikrat ne ve, za kaj prosi. Iz tega vidimo, da je v molitvi res vedno treba pristavljati: Če je božja volja tako. Bog vselej ve, kaj je za nas prav. mi pa dostikrat prav nič.

Zato želim tu javno izreči zahvalo Mariji za varstvo. Obenem pošiljam naročnino za list. Sicer sem dosmrtna naročnica, ali list se mi je že davno izplačal in zanaprej bom iz srca rada naročnino vsako leto ponovila, dokler mi bo količkaj mogoče. Saj ta list je meni nad vse priljubljen.

BELA VRANA

Povest. — Spisal P. Bernard.

Prvo poglavje.

ZAGONETEN PASTIR IN ZBEGANA OVCA.

VPISARNI župnika Samuela se je oglašil telefon.

"Hello! Tu Father Sam."

"Hello, Father! Tu je Bill od Arbor kompanije. Slišim, da se boste vendar odločili za zidanje nove cerkve. Me veseli. Pa ne pozabite na nas. Bom gledal, da boste dobili samo najboljši material. Opeko, les, cement, vse. Sem mislil priti osebno k vam, pa ..."

"Že dobro, Bill. Kadar boste hoteli krstni list, kar oglasite se. Nove cerkve pa ne bomo zidali."

"Krstni list? Hm, ne mislim se še ženiti. Ampak slišal sem, da imate nocoj sejo in ..."

"Jutri je zahvalni dan, Bill. Peta maša ob devetih. Ne zamudite!"

Father Sam je odložil slušalo in nejevoljen stopil po pisarni. Sto misli mu je begalo po glavi.

"Tako torej! Moji farani me hočejo zopet pritiskati za novo cerkev. Kako so pa goreči! Vse govorjenje, ves dober zgled ne pomaga. Ali jim nisem že desetkrat povedal, da sem prišel zidat nova srca, ne nove cerkve? Deset mesecev sem tu in vsako prvo nedeljo jim o tem govorim. Na dveh sejah sem jim že razložil svoje stališče. Pa nocoj se bo torej znova začelo! Mora biti javna tajnost, drugače bi Bill ne mogel zvedeti. Čakajte!"

Obstal je sredi sobe in se zamislil. Sunoma se je odtrgal in stopil k telefonu.

"Sedem-tri-pet-ena!"

"Hello!"

"Tu Father Sam. Je to Frank?"

"Yes, Father."

"Ali lahko stopiš takoj k meni?"

"Zakaj pa ne?"

"Dobro, te bom čakal."

Frank je bil tajnik cerkvenega odbora.

Dober mlad mož, vnet za vse lepo in plemenito.

Župnik je sedel v naslonjač in zbiral begotne misli.

"Če mi prizna, da hočejo priti na sejo z novo cerkvijo, bo šel takoj okrog mož in odpovedal sejo. Čas je že, da moja obvelja. Dopovem ti to, dečko moj!"

V petih minutah je bil Frank v pisarni. Župnik mu je pokazal v naslonjač in s ponarejenim mirom govoril:

"Frank, kdo sklicuje seje cerkvenega odbora?"

"Hm, vi, Father Sam, kdo drugi!"

"Prav. Kdo določuje dnevni red na seji?"

"Vi, Father Sam."

"Prav. Ali ti je znano, kaj bomo nocoj obravnavali?"

"Oznanili ste, da se bomo pogovorili, kako bi se dalo ustanoviti dobrodelno društvo za naše siromake. Ko bomo o tem dokončali, smo mislili, da bi se zopet lotili vprašanja..."

"Kakšnega vprašanja?"

"Vprašanja nove cerkve..."

"Tega vprašanja ni! Sem vam za večkrat dejal. Povedal sem vam tudi, zakaj ga ni."

"Father, preveč ste se zagrizli v svojo misel. Prišel bo čas, ko boste spoznali, da nimate prav."

Frank je postajal nemiren. Popravljal se je na sedežu kot bi potreboval močnejšega opirališča. Župnik ga je motril mimo naočnikov kot profesor zmedenega učenca.

"Tako! Da nimam prav? Povej mi, Frank, ali je Kristus poslal apostole po vsem svetu zidat nove cerkve ali evangelij oznanjati?"

"Oboje, Father! Ljudstvo naj posluša evangelij in si ga vzame k srcu. Potem naj postavlja hiše božje in v njih časti Boga. Brez cerkva bi bilo malo življenja po evangeliju."

"Že dobro, Frank. Nisi napačno povedal. Toda — ali pri nas nimamo cerkve? Kaj pa je tisto poslopje tam zraven farovža? Ali je skladišče za les?"

"Skoraj prav ste povedali. Bolj je podobno skladišču ko cerkvi. Sicer mu res pravimo cerkev in tudi je, ker je v njem sv. Rešnje Telo in se notri služba božja opravlja. To-

da prav žalostna cerkev je tisto. Sram nas je, da nimamo boljše."

"Ha! Sram vas je! Zakaj pa Boga ni sram, da biva v njej? Vam ni za božjo čast, za vašo baharijo vam je. Pred soslednjimi farani bi se radi postavljali, da imate katedralo in da je vaš fajmošter majhen škof! Dva visoka turna, pet ogromnih zvonov, ura na vseh štirih plateh, orglje do stropa, kipov po vsej cerkvi za cele litanije vseh svetnikov! Poznam to gorečnost nekaterih ljudi. Potem pa par sto spominskih plošč z imeni velikodušnih darovalcev!"

"Gospod, krivico nam delate! Pretiravate! Marsikaj tega bi si res želeli, ne bom tajil. Ampak vse v večjo čast božjo. Zdi se nam, da bi laglje molili v lepi cerkvi. Rajši bi jo imeli, če bi kaj žrtvovali zanjo. Saj bomo v bukvah, da je vnema za hišo božjo velika čednost pred Bogom."

"O, v bukvah berete! Ali pa niste brali v bukvah tudi besede: Vsa lepota kraljeve hčere je odznotraj? Ali misliš, da je tista kraljeva hči cerkev iz kamna in opeke? Človeška duša je! Bil sem že precej po svetu in sem marsikje videl, da imajo ljudje lepe cerkve, pa grde duše. To me je vedno bolelo in po temeljitem premisleku sem sklenil, da bom omejil svoje delo na olepšavanje grdih duš in umazanih src, ne pa cerkva, ki so delo človeških rok."

"Lepe cerkve in grde duše... Hm, že verjamem, da ste kaj takega videli. Jaz tudi. To pa rečem, lepih duš in grdih cerkva nisem nikjer videl blizu skupaj."

Frank je bil tako ponosen na svojo posrečeno besedo, da je uprl pogled v župnika kot bi ga hotel z očmi vreči z naslonjača. Res je župnika zadelo, da je odmaknil pogled in za hip utihnil. Ali je Frank cikal nanj —?

"Nisi videl? Hm, nisi videl? Kaj pa je to — grde duše? In kaj je ono — lepe duše? Za grde duše bi si upal povedati, kaj je. Ampak lepe duše? Kdaj je pa duša splon dosti lepa? Ali ni zapisano: Kdor je svet, naj postane še sveteljši? Vidiš, Frank, to je tisto. Nikoli ni dosti narejenega za olepšanje duš. Zakaj me ljudje nočete razumeti? Toliko vam imam povedati nedeljo za nedeljo! Pa bi mi hoteli naprtiti, da postisnem besedo

božjo v stran in začnem o arhitektih, o kon-
traktorjih, o kolektah, o neplačanih računih,
o premajhnih dohodkih . . . Potem bi si pa
pripovedovali med tednom: Naš fajmošter
ne zna drugega ko denar v začetku, denar v
sredini, denar ob koncu, amen!"

"Spet ste preveč povedali, Father. Takih
ni mnogo. In kar jih je, vise na nitki pri fari.
O onih, ki spadajo med odpadnike, pa sploh
ni vredno govoriti."

"Frank, ravno o tistih je vredno govoriti!
In o onih, ki vise na nitki pri fari! O, ravno
o teh in onih bi jaz rad mnogo, mnogo govoril.
Pa me nočete razumeti. Naša naloga je, da
jih pridobimo za Kristusa. Neumrjoče duše
imajo. Ali jih bom privabil v cerkev, če bom
začel: Dajte, dajte!? Ali veš, kako je pri-
sano: Daj mi duše, drugo vzemi!? In to bi
jaz rad našim ljudem dopovedal. Kaj je me-
ni za ves vaš denar in vse, kar imate! Duše
mi dajte, da jih vrnem Bogu, ki jih je meni v
varstvo izročil . . ."

Razvnel se je in milo se mu je storilo. Ni
mogel mirno sedeti in v grlu ga je dušilo. Vstal
je in odprl okno.

Frank je čutil, da je razorožen. Vstalo
mu je globoko spoštovanje do duhovnika, ki je
stal pred njim. Vendar ni bil pridobljen.
Župnik ima vsekako visoko misel o svojem po-
klicu, ali nekje mora biti usodna pomota. Do-
slej je bil Frank vaje drugih reči. Kolikor
bolj goreči so bili duhovniki, toliko bolj so hi-
teli zidati cerkve ali jih vsaj prezidavati in
olepšavati. Cerkev v slabem stanju — duhov-
nik nezaveden! Tak je bil v ljudskih ustih
pregovor. Ali naj zdaj nasprotno velja? Fa-
ther Sam je bil Franku živa zagonetka —

Po kratkem premolku se je župnik obrnil

"Frank, stopi okoli odbornikov in jih ob-
vesti, da je odpovedana, nocojšnja seja. Vse
drugo bom v nedeljo v cerkvi povedal."

Franka je zadelo kot strela. Izbuljil je
oči in strmel v duhovnika. Kipelo je v njem,
da bi kaj krepkega rekel. Toda župnik je
stal pred njim kot živa zapoved: Molči in
pojdi!

Šel je in šele ko je bil na cesti pred fa-
rovžem, je rekel sam sebi na glas:

"Bog nas razumi — vse skupaj . . .!"

(Dalje prihodnjič.)

MOJE MALE

Šolska sestra.

(Konec.)

N smem pozabiti, še Lojzko na muho
vzeti. To pa zato, ker se bojim, da
se bo razvila v sebično dekle. In iz
sebičnega dekleta bo nekoč sebična žena. Taki
ljudje pa niso drugim v srečo. V takih do-
movih je prepir, sovraštvo. Sebičnost je nekaj
tako grdega, tako strašnega, da bi jo morali
vzgojitelji iztrčiti kot izruje vrtnar strupeni
bršljan. Sebičnež sebe obožuje, nima usmi-
ljenja, ne ljubezni do trpečega brata.

Ker je Lojzka pridna za pometanje, — če
upa, da bo poplačana za svoje delo — ako ne,
tudi njej metla ne diši po šoli — sem jo obda-
rovala z bonboni. Naročila sem ji, naj da po-
lovico svoji tovarišici. Skrivoma sem jo opa-
zovala, kako bo razdelila. In res! Največji,
najboljši bonbončki so šli na Lojzkin kup. Po-
učila sem jo, da je to sebičnost — če že ne
more dati večjih bonbonov tovarišici, naj bo
vsaj pravična. Pa še ob drugi priliki sem jo
vjela. Malim pometalkam sem povedala, da
zdaj nimam več sladkorja. Ko so šli otroci iz
šole, pride Lojzka in se opraviči: "Danes ne
morem pometati, imam vročico." Pustila sem
jo, seveda, ostale delavke pa z jabolkami po-
plačala za vztrajnost. Drugi dan pa ni bilo
niti sledu o vročici. Zopet se je ponudila za
delo. Pa sem jo prav prijela, češ, da ne ma-
ram več za njeno delo, ker hoče biti za vse
plačana, bodo že druge punčke opravile. Še
v čast jim je, ako smejo pomagati s svojim de-
lom cerkvi. Če otroci sami pometajo, ni tre-
ba cerkvi plačati oskrbnika. Postavila sem
ji za zgled mater, ki dela ves dan brez pla-
če — iz ljubezni. Dolgo, dolgo pridigo o ne-
sebičnih delavcih v Gospodovem vinogradu
sem ji povedala. Upam, da se je vsaj malo
prijelo. Če bo mati imela oči odprte, bo to
napako lahko odpravila — če pa ne, pa obža-
lujem in pomilujem tiste, s katerimi bo nekoč
ta otrok živel. Ima sicer deklica mnogo lepih
lastnosti, a sebičnost kvari njeno dušno lepoto
kot črv jabolko, ki je na zunaj lepo rdeče.

Tako veselih, življenja prekipavajočih

deklic kot je Helen, je malo. Usteca so skoro vedno nabrana v nasmeh, v očeh, temnih kot nočno nebo, pa zdaj to zdaj ono čustvo išče

izhoda. Kaka nemirna kri! Če bi jo z vrvo privezali k klopi, pa bi še gibala. Srček ima pa zlat. Marsikatero malo žrtvico je že darovala malemu Jezuščku. V adventu in postu ni šla v gledišče, vsak prihranjen cent je vrgla v misijonski nabiralnik. Tudi sladkorčkom se je v tem času pokore odrekla. Enkrat jo je pa škrat sladkosnednosti le premagal — kaj hočete, "duh je voljan, a meso je slabo" —. Dobila je nekje kos čokolade. Med šolo je še nekako šlo, a v prostem času je bila skušnjava prehuda. Da bi je kdo ne videl pri uživanju prepovedanega sadu, je tekla na cesto, se skрила za debelo drevo in čokolado je zadela njej določena usoda. Pa kdo more kaj prikriti otroškim očem? Fantje so jo zasačili in jo kot kakega velikega zločinca pritirali pred

moj sodni stol. Da ni bilo sploh nobene sodbe, je umljivo — saj ji je bilo sami potem hudo, da se ni premagala. Ali se nam ne godi ravno tako? Devet in devetdesetkrat se ustavimo skušnjavi — a tega nikdo ne vidi ali noče videti; ko pa enkrat pademo, pa imamo sodnikov brez števila. Kaka sreča, da nam vedno sledi oko večnega Sodnika! Upošteval bo našo dobro voljo, našo človeško slabost.

O, imam še veliko drugih deklic: pridnih, ponižnih vijolic; par krasnih, a malo ošabnih tulipanov; precej lilij, ki so angelom v radost; ne manjka pa tudi klepetavih, bodečih než — a upam, da se bodo sčasoma razvile vsaj v kake marjetice. Saj na vse sije sonce Evharistije; saj vse zaliva dež milosti; saj na vseh vedno počiva pogled ljubezni Prijatelja otrok.

Beseda zastopnikom

P. Bernard.

ZELO lepo besedo bi rad zapisal. Pa menda ni tako lepe besede na svetu, da bi povedala tisto, kar bi jaz rad tu napisal našim dobrim zastopnikom in zastopnicam. Zato moram porabiti več besed, morada bodo vse skupaj vendar nekoliko zadele moje misli in čustva.

Ali veste, dragi zastopniki in zastopnice, kaj mi je najbolj na srcu? Oh, pohvalil bi vas rad, pa ne vem, kako se to naredi. Brez šale, vredni ste velike pohvale. In sicer za marsikaj, posebno pa za to, da ste tako imenitno sodelovali in delovali pri vseh rečeh, ki se tičejo letošnjega Koledarja. Ne morem ravno reči, da je že ves razprodan, ali prav blizu konca smo s to rečjo. Seveda smo imeli tudi mi mnogo dela s Koledarjem, ali vam gre večje priznanje, ker ste nam nabrali toliko oglasov in ker ste tako pridno prodajali to koledarsko blago. Tudi ni bilo povsod enake pridnosti, ali eno k drugemu ne morem nad nobenim zapeti kake žalostne pesmi. Posebno me je ganilo, ker je bilo toliko prodajalcev in prodajalk, ki si niste hoteli ničesar vzeti za svoj trud in delo. Kar naprej so prihajala pisma: pošiljam celo svoto, pa porabite v podporo dobri stvari. Hvala vsem! Bodite prepričani, da bo vaša velikodušnost našla pravi odmev. Bomo že gledali, da damo vam nazaj toliko več dobrega branja in da bo naš list, kakor tudi Koledar, vedno zanimivejši.

Toda veste — zahvala je obenem tudi prošnja! V našem officu vedno kaj tuhtamo in delamo načrte, kako bi še dvignil to in ono. Pa ne bo nič, če nam vi odrečete naklonjenost in sodelovanje. Zato se tu obračam do vas vseh, zastopnikov in zastopnic, da v vsakem kraju še bolje organizirate zastopniško poslovanje. Mislim namreč na to, da bi si pritegnili še druge k sodelovanju. Zlasti v večjih naselbinah bi bilo dobro, če bi ne bil samo kak posamezen zastopnik ali zastopnica, ampak nekak cel ZASTOPNIŠKI KROŽEK. To se pravi: vsaj tri ali več enakomislečih oseb, ki bi z vsemi močmi delale v naselbini za napredek našega tiska. Tisti, ki je pri nas zapisan ali zapisana kot zastopnik, naj bi bil ali bila

na čelu krožka, drugi naj bi pomagali. Razdelili bi si med seboj ves teritorij in se včasih posvetovali med seboj, kako bi bilo treba delati, da bi šlo še več našega tiska k vam. Vzeli bi si na piko vse one hiše, kjer še ni našega lista ali kjer sploh ne berejo še nič katoliškega, pa bi jih obdelovali tako dolgo, da bi se omehčali. Prepričan sem, da bi se v vsaki naselbini našlo nekaj takih požrtvovalnih oseb, ki bi se temu delu z veseljem posvetile.

Nekaj takega se je pokazalo prav pri razprodaji letošnjega Koledarja. V nekaterih krajih so se kar sami od sebe tako skupaj zeli. In je šlo kot namazano! Drugod je bilo premalo domenjeno, premalo medsebojnega sporazuma, pa je tu pa tam celo nekoliko hreščalo . . .

Naj vam povem, zakaj bo zlasti v tem letu potrebno, da se naši zastopniki in zastopnice skušate razširiti v ZASTOPNIŠKE KROŽKE. Je namreč več reči, ki bodo klicale na še bolj živahno delo, delo, delo . . .

PRVIČ je že enkrat čas, da naš list napove KAMPANJO . . . za nove naročnike! Kajne, da je? No torej! V letu 1937 obhaja naš frančiškanski komisarijat 25 letnico. To veste iz letošnjega Koledarja, če tudi drugače ne veste. To je precej lepa obletnica. Ker je list Ave Maria last komisarijata, bomo tako naredili, da bomo v tem letu pridobili našemu listu EN TISOČ NOVIH NAROČNIKOV! Le zmajujte z glavo, dobili jih pa bomo! Jaz sam jih hočem dobiti 300, brat Antonin 200, vi vsi skupaj pa 500. Narejeno! Za sedaj samo na papirju, do 31. dec. 1937 pa v resnici. Kakor amen v očenašu!!!

S tem je torej KAMPANJA napovedana. Začne se na novega leta dan takoj po kosilu. Dobro se najejte, potem pa kar na delo!

DRUGIČ. Poleg Ave Marije in Koledarja izdajamo sedaj tudi majhne knjižice pod imenom NAŠA STRAŽA. Ne vem, kolikokrat bodo izhajale. Morebiti vsak mesec. Sedaj je že drugi zvezek na trgu. Pet centov izvod. Dobro branje za katoliške in polkatoliške in ničkatoliške ljudi. Vsa Amerika je trg za te knjižice. Ampak prodajalcev je treba! Ali zmore en sam v naselbini vse? Nak, ne zmore! Zato je treba ZASTOPNIŠKEGA KROŽKA. To razumete.

TRETJIČ. Nič ni prezgodaj misliti že se-

daj tudi na Koledar za leto 1938. Takrat bo namreč spet 25 letnica. **KOLEDAR BO OBHAJAL SREBRNI JUBILEJ!** Le pogledajte njegovo letnico! Letos 24. letnik, drugo leto **PETINDVAJSETI.** In to se nekaj pravi!!! Bom prihodnjič povedal, kakšen mora biti naš Koledar za 25 letnico, danes samo to rečem, da mora biti "fajn". In bo dosti dela s pripravo za tisti "fajn" Koledar. Spet bo treba veliko sodelovanja. Ali bo v vsaki naselbini kak posameznik vse nase vzel? Imejte usmiljenje, ljudje božji, s takim posameznikom in skočite mu na pomoč. Ustanovite **ZASTOPNIŠKI KROŽEK!!!**

Tri razloge sem torej povedal. Dosti je — za enkrat. Bomo videli, kaj še vse pride. Pregovor pravi, da z jedjo prihaja apetit. Prav! Z delom pa — nove naloge! Bomo videli. Torej le tako naredite!

Zdaj sem se pa spomnil, katera je tista zelo lepa beseda, ki jo je treba zapisati. Pa naj velja vsem in vsakemu posebej za nazaj in za naprej: **B O G P L A Č A J!**

Kitajčeva pridiga

(Nadaljevanje s strani 6.)

Od takrat nisem več brodil po mestu. Doma sem sedel in se poglobil v proučevanje Kristusa in krščanstva... Celi dve leti sem tako tičal v knjigah, poleg tega pa zahajal v razne cerkve, da bi mi tako živa podoba razjasnila, česar mrtva črka ni mogla.

Bolj in bolj sem spoznaval, da je Kristus učlovečeni Bog in njegova vera božje razodetje. Kristusova vera je neskončno vzvišena nad vse človeško modrovanje in snovanje. Zgrabi človeka v vsem njegovem notranjem in zunanjem mišljenju, snovanju in delovanju, da mu vse bitje poduhovi. Kristjani živijo iz vere in so res božji otroci že na tem svetu.

Ko sem to spoznal, so padli vsi pomisleki proti krščanstvu. Takoj sem se ga oklenil. Šele nekaj tednov je, odkar vam, kristjani moji, lahko rečem: Dragi bratje in sestre v Kristusu!

S tem se mi je odprl ves drug svet. V popolnoma drugačni luči sem poslej gledal evropsko kulturo. Prepričan sem bil, da mora

ta kultura na vseh področjih nositi krščanski pečat. Iz vsega njenega dejanja in nehanja mora izžarevati Kristusov duh — seveda, če je Evropa v resnici krščanska in ne morda samo po imenu...

Žal, kar sem pozneje videl, je bilo zame strašno razočaranje. Šel sem in sem iskal Kristusa vsepovsod, v zasebnem in javnem življenju Evrope: v njeni narodni in mednarodni politiki, v njenem socialnem in gospodarskem življenju, v njeni književnosti in upodabljaljoči umetnosti, v njenih zabaviščih in učiliščih. Povsod. Ne samo v srcu Francije, tudi po drugih središčih evropske kulture sem ga iskal.

Nisem ga našel. Nasprotno! Od vseh strani mi je donelo na uho rožljanje z orožjem. To je bilo očitno znamenje, da o kaki krščanski ljubezni do bližnjega ne more biti govora. Da, niti o krščanski pravičnosti ne. Videl sem, da središča krščanskih prestolic v Evropi plavajo v izobilju in bajnem razkošju — v predmestjih pa bratje in sestre v Kristusu umirajo od gladi in mraza. Zelo bogato slovstvo te krščanske Evrope Kristusa sploh ne pozna, ali pa zavzema njemu in njegovi Cerkvi sovražno stališče. V slikarskih galerijah in razkošnih parkih te krščanske Evrope sem videl krasne umetnine in veličastne spomenike, pa sem si moral večkrat iz sramu zatisniti oči pred nji-

mi. Iz gledališč in kabaretov, iz gledališč in plesnih dvoran sem moral celo pobegniti, ker sem mislil, da sem zašel v Sodomo . . .

Vsaj vaši otroci na zapadu bi morali poznati Kristusa, če je božič res v prvi vrsti zanj namenjen! Pa ga niti njim ne privoščite. Sami ste se mu izneverili, pa ga hočete še otro-

kom ukrasti. Vzeli ste jim jaslice, ki tako nazorno oznanjajo Kristusa, in ste jim dali v zameno božično drevesce. In še duhovni pomen tega drevesca ste popolnoma uničili. Samo z materialnimi darovi obsipate otroke za božič, da ne pomislijo na duhovne darove, ki jih je Kristus prinesel na svet. Želodec jim obtežujete, da jim srca ne morejo zahrepeneti po darovih, prinešenih od Kristusa vsem, ki so dobre volje.

Tako globoko ste se pogreznili v svoj materializem, da sem moral jaz ves dan izpraševati, preden sem zvedel od stare mamice, kaj pomeni vaš božični praznik . . .

Med vami je Kristus v resnici pravi jetnik. V cerkvah ste ga konfinirali. Zabičali ste mu: Tukaj bodi in ne delaj nam nadleže! Če te bomo potrebovali, bomo že prišli k tebi. Pa ne več ko enkrat na teden, saj nimamo časa za to. Kadar ne bomo mogli več k tebi, te bomo že povabili, da nas prideš na dom obiskat.

Taka je danes krščanska Evropa, taka njena kultura . . .

Da, grenko sem bil razočaran, ko sem začel s krščanskimi očmi študirati zapad in njegovo kulturo. Prav nič me ni osupnilo, ko sem v izložbenem oknu nemške knjigarne videl knjigo z naslovom: Krščanstvo v smrtnem boju. Pa nikar ne mislite, da sem se v tistem hipu pokesal, zakaj sem se bil oklenil umirajočega. Znam dobro ločiti, česar oni pisatelj ni znal. Krščanstvo je božja ustanova in ne umrje, kakor ne umrje Kristus, Bog-človek. Res pa je krščanska Evropa v smrtnem boju, ker je zavrgla Življenje.

Ko sem bil pogan, sem bil velik občudovalec evropske kulture. Odkar sem kristjan, jo z lahkim srcem zapuščam. Brž ko bom mogel, se bom vrnil v svojo domovino. Rajši živim med kitajskimi pagani kot med poganskimi evropskimi kristjani. Mojim poganskim rojakom bo nekoč zasijala jasna luč Kristusovega evangelija, po kateri hrepene iz globine svojih src. Mnogim je že zasijala z vso svojo blagodejno svetlobo in toploto. Kar bom mogel, bom storil, da jo še drugim prižgem. Vam Evropejcem je že dolgo svetila. Kar imate res velikega, za vse se imate njej zahvaliti. Pa ste se je preobjedli. Zdaj zatiskate pred njo oči in jo hočete celo vpihniti, da bi bolj nemoteno opravljali svoja dela teme.

Hvaležni smo vam za vaše blagovestnike, ki ste jih s to lučjo poslali med nas. Morebiti bodo napočili dnevi, ko vam bomo to ljubav lahko vrnili. Vi in jaz tega seveda ne bomo doživeli. Toda sedanji razvoj resnično kaže, da bo Evropa nekoč nova poganska razvalina, na kateri bodo krščanski misijonarji z vzhoda gradili novo kraljestvo Kristusovo. Seveda, ako bo Kristus tako dober, da bo še enkrat dal Evropi to milost.

Ako vi Evropejci in vi vsi tam na zapadu nočete v tako nevarnost, izpustite vendar Kristusa iz vašega vjetništva v cerkvah! Naj zopet svobodno zavlada v vaših srcih, vaših družinah, vašem zasebnem in javnem življenju, vaši politiki in gospodarstvu, v narodnih in mednarodnih odnošajih, vsepovsod! On in on edini je vaša rešitev. Njemu čast in slava vekomaj. Amen!

ENGLISH AVE MARIA

Kogovšek dragonar iz Clevelanda.

I WILL DO BETTER THIS YEAR

Another 365 days have passed by and left you . . . where? Another 12 tomes have been stacked in the library of Time . . . do they contain any noteworthy progress on your part? Yes, 12 months of days of opportunities have come to their end . . . does this end find you still seeking opportunity? Did you leave these twelve milestones of opportunity slip by thinking that there still is a tomorrow? Remember the turtle won the race while the rabbit was asleep. Success is but the result of wise living, hard work and severe criticism of yourself! Sheridan, the famous general, once said: The surest way not to fail is to determine to succeed. The will to keep on trying to make the best of opportunities, this denotes progress. The three "P's" are necessary: Prudence, Patience, Perseverance! Yet, we must all remember that TRUE success is only found in the fact that after the acquisition of wealth, influence and power by our work these same must be used for the benefit of others!

STRANGE YET TRUE

The first country to celebrate New Year's is New Zealand. At the time the bells are ushering in the New Year in that country, San Franciscans are enjoying a late breakfast on the day before New Year's . . . China celebrates its New Year in the variation between the middle of January and the first of February . . . In Siam the people arm themselves with water guns, then they go out calling to their acquaintances: Happy New Year! and squirt a stream of water into the person's face. . . . In China on New Year every person is obliged to have all of his debts paid, and any person who cannot satisfy his creditors is declared to be bankrupt.

I CAN READ ANYTHING

The following is a true story, the incident occurring in Pennsylvania. "A girl of about 18, of East European ancestry, secured employ-

ment with a Catholic family. On her first Sunday she was asked what church she wished to attend. "None," she answered, "I'm supposed to be a Catholic, I guess, but I haven't gone to church for years."

"My father and mother were both Catholics," she explained, in a perfectly matter of fact way. "They were married shortly after they came to this country, and at first they went to Church every Sunday. My father got work in the mine and they lived in a company house. Then he started drinking and things got pretty bad at home. I was going to the public school. My mother wanted to learn to read English and I taught her. I asked a woman in the neighborhood if she would give me her old magazines and to teach my mother. She gave me copies of "True Stories." Pretty soon my mother got so she could read them herself. She enjoyed them. After a while she quit going to church. My father quit too. Then the Jehovah's Witnesses people started coming around, passing out their little books. My mother read them. She spent most of her time reading them and "True Stories." Later on she made us children stop going to church. She said religion was all foolishness. The first five of us children were baptized, but the three youngest never were. I'm glad to get work away from home, because my father is drunk most of the time and is fighting my mother."

Ten souls drawn away from the church! Consider what might have been the result if the neighbor had been a Catholic and had given some Catholic periodicals wherefrom the mother might learn English. Would you have been able to lend this mother "Catholic" periodicals or is your library table clustered with trashy periodicals?

A VOICE FROM THE PAST

"O, Christian parents," said a great French preacher a hundred years ago, "care for your boys, but, above all care for your girls in their tender years. Care for them as the tigress car-

eth for her young; care for them as the eagle careth for its brood. Beware of that liberty whose enjoyment is fraught with destruction. The days are evil in which we live. The tempter is abroad in many guises, and the hearts of the innocent are frequently corrupted even before you suspect the presence of danger. Remember the days of your own youth, and the hidden snares which encompassed your paths. Remember, too, that this is a matter in which it is better to sin now on the side of severity than later on to have your gray hairs brought down in sorrow to the grave."

Parental neglect is only too often the cause of youths going astray. Many are the parents who are carried away in their discipline by the senseless clamor of freedom in matters where freedom means nothing else but the non-observance of the commandments!

A Letter To Edward

Dear Edward:

Well, Edward, today you can count on having another correspondent on your file. As for introducing myself to you, I am sure that by merely stating that I am one of the "foolish of today," will suffice to readily manifest to you just who I am and where I stand!

Your "other" correspondent in one of the letters to you stated as follows: "Today I must tell you some things that you will, no doubt, find amusing." I fully agree with the author, because they were truly "amusing" things. No, not "amusing" in the sense that they were enjoyable or delightful; on the contrary, these "amusing" things were very witless. The fact is they were ridiculous and very absurd. The "amusing" things were so puerile that the "goob-be" and "mumba? Chee?" of the savage mentioned are wisdom compared to the nonsensical imbecilities of your "other" writer.

Yes, Edward, there are some people **"who don't care to find out the truth"** but instead **"make up stories"** about things they cannot understand or will not to understand. Also there are people **"who will try to make you believe certain things whether they sound reasonable or not."** Yes, Edward, the thing to do is

to sit right down **"and find out if it is so!"** Here is an example.

Your "other" correspondent says: "Do you know that many people try to make you believe that there was light on this earth before the sun, moon, and stars?" This writer goes on to say that this is taken from the Bible which states that God created "light" on the first day and on the fourth day, the sun, moon and the stars! In other words this "other" person wishes to say that Moses (who wrote the account of the creation found in the Bible!) was deceived when he said that God began with "light," for "light" could not exist before and without the sun! This is "that" writer's objection.

Do you know Edward, there were foolish people who did not believe that light could exist before the sun, that light can be had independent of the sun. But, that there still should be found such fools, well, this I did not believe. Yet, your "other" correspondent is here saying that "light" is dependent upon the sun. Yes, your "other" writer, who so strongly upholds sciences in other matters is here overthrowing a fact of science!

Now Edward let's go down to facts and find out the How and Why of this thing. First, Edward, by no means think April, 1936, was a month noteworthy because of the "discovery" by your "other" correspondent that the Bible is wrong teaching that God created "light" on the first day and later the sun, moon, etc., making their appearance. By no means! The writer merely dug up (and recopied?) an objection which was raised already by the pagan philosopher, Celsus (2nd. century A. D.!) and the Manicheans. Even incredulous philosophers like Voltaire laughed at Moses because he had put "light" before the sun making its appearance. But today it is at the ignorance of Voltaire and "other" of his ilk that they laugh because such are trying to bring this objection to the fore in spite of the well known fact of today that light is independent of the sun and that light can exist without it!

Just look, Edward. Every day you see or at least you know that the sun sets. It becomes dark, at times pitch dark. What do you do? Turn on the electric light, no? And what have you? Correct, "light!" And notice, "light"

without the aid of the sun? When you make a fire, does it not "light-up" everything close-by? Or when you strike a match? It gives forth "light" which was produced independent of the sun. All goes to show, in a simple practical manner that "light" can exist without the sun.

Perhaps, Edward, the above proofs will satisfy you. But I am sure your "other" writer is more "scientifically" bent (?) and will not be convinced with such "simple" demonstrations. So to help "this one" let us see what science says concerning the Bible account of the "light" on the first day and the later appearance of the sun, on the fourth day!

Remember the objection placed was that "light" could not exist before the appearance of the sun! The Bible places the appearance of the sun on the fourth day while stating that already on the first day "light" was in existence. According to the Bible account then, the sun appeared between the creation of the plants and the creation of the animals. Now, isn't it strange that science today says the very same thing! It upholds the account as narrated by Moses in the Bible!

As you know Edward, vegetation needs light as its vital growing element. Now, science claims that the heavenly bodies appeared **after** the first vegetation and before the animals! It bases its claims on the fact that in the masses of fossils and mineral deposits that have been scientifically examined, vegetable debris is found in the depths of the soil, just above the granite and rocky beds. And the growth of this vegetable life that is found today in the state of debris has this peculiarity: it is equally gigantic everywhere, forcing the conclusion that at the time of its development the distinction of climates did not yet exist and that consequently the sun had not yet appeared. Science bases and founds its conclusion that the sun appeared before the animals since animals had to breathe in order to live but they could not live or keep alive in the atmosphere which existed before the appearance of the sun. Furthermore, among the oldest animals whose fossils have been found it is seen that the eyes are constructed in the same way as today whence science concludes that the "light" of the same sun must have lighted them! So you

see science confirms the account of the Bible that "light" did exist before the fourth day, that "light" could exist before and without the sun, and finally, that "light" is independent of the sun!

The same conclusion was reached by the well-known French astronomer, Laplace, who was a very strong antagonist of the Catholic Church and faith. This man would have considered it his greatest delight if he would have been able to prove that the Bible was wrong! But his investigations and experiments brought him to the result that the Bible speaks the truth and that the sun did actually begin to shine upon the earth as today only upon the fourth day and that the earth was not created after the sun, that the earth did not obtain its present form owing to the sun but contrary, that the sun received its present form after that of the earth. Therefore, some 4,000 years after Moses we have a scientist in Paris, who disdains the Bible, yet who is forced to admit that the Bible account is correct!

So you see, Edward, your "other" correspondent did not bother much about seeking the truth of the matter, as was advised that you should do. A question of: Practice what you preach! Some old stock-charges were picked up and presented to you expecting you to accept them without questioning them. But your How and Why found out that science holds exactly the same conclusions as given in the Bible concerning the work of the first day and the fourth day of the creation!

What was that you asked Edward? You are doubting some of the other statements made by your "other" correspondent? Well, that is something when you at least doubt. It shows that you are going to look into the matter to determine the truth of it all. That is good. Just put the How and Why to everything.

Yes, Edward, "you have a right to think a lot of the people of today foolish, if after all that has been discovered and learned in this world, they still stick to the same" old charges made away back in the second century!

Until the next time, Edward, when we shall look up some more of these "amusing" tales of your "other" correspondent, I remain,

Yours truly,

Dranoel.

Play Hard

"When you play, play hard; when you work, do not play at all" is one of the sayings of Theodore Roosevelt. There is a great deal of wisdom in these words. That play should not be permitted to imperil the success of one's work is almost a truism. But that play should be engaged in with all possible earnestness, is more difficult for some to believe.

Play and recreation generally has great educational value. In the classroom and the lecture room our young people receive instructions calculated to make them up-right and God-fearing men and women. At recreation, when the restraint of supervision is lifted, it is his or her business to apply these lessons to his own life, or to reject them. His is the choice. Opportunity does not make the man; it shows the man. The youth who is fair and honest at play will not be dishonest in his other dealings with his fellowman. Not enough importance is placed on the moral worth of play. A great saint has said: "Who will cheat for a penny, will cheat for a crown." Isn't it true that a person's real character is disclosed in his informal moments? And when is one more divested of the shackles of formality than when at recreation? Does not every right minded person feel that the cheerful loser, the man who can go down to defeat with his head high, is really a victor? The die-hard is not necessarily of the despicable sort. There is a die-hard who is to be admired, and who is to be imitated. It is the man who bows to defeat but does not lose his fighting spirit. To him obstacles become so many stepping stones to ultimate success. To me this seems to be the meaning of Mr. Roosevelt's words: "When you play, play hard." It is merely applying to an apparently insignificant occupation the sage advice of doing what is worth doing with all our might and main.

Considered in this light, recreation is not merely so much pastime, so many hours spent in the pursuit of pleasure. It becomes a workshop for the youth, an experimental laboratory. The youth's free time is his training camp. Excepting the case of organized and supervised recreation, he is his own trainer and director.

He has only the lessons of the church, home and school to guide him; but they are sure and safe guides, if he chooses to follow them. If he chooses to reject them, he chooses his undoing. It is a sad fact that the great majority of our juvenile delinquents commit their misdeeds during their recreational hours. And these same delinquents become our later public criminals.

The question therefore is: How can the youth's recreation be made to complement his formal character training? The most feasible solution seems to be systematized and supervised recreation. We are not speaking of commercial recreation, but of that supervised recreation which should claim the loyalty of every youthful Catholic parishoner — the parochial young people's societies. They will afford a wide outlet to the youth's buoyant energies and will at the same time keep him surrounded by those moral safeguards, the lack of which spells ruin for so many adolescents.

There are other advantages to the parochial societies which could be enumerated, but it was our intention just now to call attention only to the moral value of their recreational features. "When you play, play hard." It is an important business; it is more than a mere pleasant time; it is a character builder, a man builder.

Inviting The Juniors

Dear Junior Readers and Friends:

A good bit of news came to our ears not so long ago. It was really GOOD news because it seemed to be the answer to a hope which the editor of the AVE MARIA has fondled for a long, long time. We have heard that all you Junior Readers were anxious to have somebody take care of you. Now the editor of the AVE MARIA upon hearing this good news immediately came to me knowing that I like so much good, little ones. And he said to me: "Father, how would you like to take care of our little friends." I quickly answered: "I will gladly do that!" And so here I am!

We furthermore heard that our Junior Readers are quite able to run a column of their own in our magazine. More than that, they are anxious to show what they can do!

"Capital!", is what we almost shouted when we heard the good news. Now, let me tell you (just between yourselves and me), the editor decided to give our Juniors a department in the "AVE MARIA," a department in which they can market their own compositions, be they prose, poetry, stories (we like them, especially

mystery stories), jokes or puzzles, or whatever saleable goods you have. Well, whatever is your specialty, I have a bargain to make with you. Simply write to: The Juniors' Friend (address below) and send along a sample of your work.

Now I know that this is going to stir up rivalry. The boys will not want to be outdone by the girls, and the girls will not allow the boys to get ahead of them. Well, that's a good ambition. I think I'll even encourage this competition. What do you think of making it a contest. The best man, (excuse me, I mean boy or girl) takes home the prize. I'm not telling you what the first prize will be, that will depend on how hot the contest gets. The hotter the contest, the better the prize. Of course it will be something you can use and will be glad to get. If enough of my little friends join the race, I am ready to get several prizes for the lucky winners.

What do you think of this offer? Believe me, it's a great thrill to see your name in print. And then think what a bigger joy it will be to find it at the head of the list of winners. I'm willing to bet that our Juniors have enough spunk to make their column a successful page of the AVE MARIA. How many of you are ready to back me up?

Let's put our heads together on this. You write to me and give me the sample of your work which I asked for; and I'll have a letter for you in next month's issue of the AVE MARIA telling you more about our adventure. You see, I expect a good many answers to this appeal, so I can't write a letter to each one of them.

I'm all ready and set to go! How about you?

The Juniors' Friend,
% AVE MARIA,
Lemont, Illinois.

The following two letters were received during the last month. In fact, before the decision to begin a JUNIORS' FRIEND page was reached by the Editor of the AVE MARIA. Perhaps these two letters might give courage to other Friends of the AVE MARIA to write to the JUNIORS' FRIEND. But you need not write letters only. Now, for example, you, Frances, of Kansas, could perhaps write a nice short article on the subject: "Why I like Catechism the Best of All", or "Why I Like to Study." Or Rose Marie could tell us in an article: "Why I go to Holy Communion," or any other such interesting subject. Ask Sister to help you. I know that she will be only too glad to do so. And you other little Friends of the AVE MARIA, start now to write some short composition for the next issue. Remember, a prize awaits you!

THE MAIL BAG

Dear Rev. Father:

I am a little girl. I am going to Holy Family School and am in the fourth grade. My name is Frances. I love to study. I like catechism best of all, especially when we have to think what sentence is wrong and which is correct.

Did you like to learn your lessons, too, when you

were a little boy? Are you very old? Do you have a beard, a real long one like Santa?

About 8 girls from our grade went today into the eight grade class-room and told that class all about the Amazon forest, about vampire bats, snakes, ants, Brazilian nuts and the murder vine. They applauded us very much. Sister gave each one of us a holy picture. The other children who did not go were very sorry.

Will you answer the letter?

Your friend,

Frances Bukovac,
Kansas City, Kansas

Dear Rev. Father:

Frances Bukovac showed me the letter she wrote to you. You won't mind, maybe you will even like it, if I tell you all about our party. Did you ever go to a Halloween party? Our party was a grand one, the very best one, at least that is what we fourth graders think.

We came to school disguised. Sister had a hard time recognizing us. How we giggled! We had cookies, cakes, candy, potica strudel and soda. But we were not afraid of the ghost. The first graders were, though. Some of the girls ran to Sister and tried to hide behind her. They also cried—but we did not for we are no longer babies.

Lots of best wishes,

Your little friend,

Rose Marie Orel,
Holy Family School,
Kansas City, Kansas.

JUHUHU, otroci moji, zdaj sem pa po dolgem času spet med Vami. Že več mesecev nazaj mi je urednik pisal tja v Abesinijo, da naj pridem nazaj v Ameriko, ker me čakajo pisma mojih malih. Pa nisem mogel tako hitro na pot. Vi ne veste, kako slabo se mi je godilo tam doli v Abesiniji. Morebiti Vam bom kdaj povedal. Zdaj nimam

časa, ker sem šele te dni prišel. Moram takoj na delo za naš "corner".

Zdaj Vam pa moram povedati, da sem skoraj pozabil angleško, odkar nisem bil v Ameriki. Slovensko pa še dobro znam. Zdaj Vas pa ne vem, kaj bolj znate, slovensko ali angleško. Urednik mi je pravil, da Vam jezik bolj po angleško teče. Bomo videli. Jaz bi seveda rad, da mi po slovensko pišete, pa čeprav ne znate posebno dobro. Jaz Vas bom že razumel in bom Vam pisma popravil, preden jih dam na naš "corner". Le poskusite, bo že šlo.

Od teh pisem, ki so me tukaj čakala, je bilo nekaj slovenskih, nekaj pa angleških. Za angleška pisma sem poklical na pomoč enega prijatelja, ki se mu pravi "Junior's Friend". Pa je rekel, da bo vsa angleška pisma on prebiral in tiskal, dokler se jaz spet ne naučim angleškega jezika. Pačasi bo že šlo, saj nisem tako zelo zabit...

No, zdaj pa veste. Tisti, ki boste slovensko pisali, pišite meni, tisti, ki hočete po angleško pisati, pa naredite naslov tako kot vidite v angleškem delu te številke. Le poiščite tisto stran, pa berite.

Zdaj naj pa kar nekaj pisem na vrsto pride.

Dragi Striček:

Jaz sem učenec šole sv. Družine v Kansas City. Letos hodim v sedmi razred. Moja učiteljica je č. sestra Berta, katera je šele letos prišla k nam. Proti koncu meseca novembra nam je dovolila, da smo imeli Halloween party. Celo popoldne smo se gostili kakor bi

imeli ohcet. Vsak je nekaj prinesel. Ko smo se mi igrali, so nam dekleta osmega razreda vse lepo pripravile. Vsi smo imeli good time. Pa še oblekli smo se tako funny, da nas sestra ni poznala. — Ali boš natisknil to pismo v Ave Maria? Če boš, Te prav lepo pozdravljam.

Tvoj mali prijatelj Joe Anžiček.

Dragi Striček:

Sem slišala, da si včasih rad pisma bral. Zdaj Te pa že dolgo nič ni videti. Jaz tudi rada berem pisma, samo to je hudo, ker mi nobeden nič ne piše. Ti boš pa odgovoril, kaj? Pridi tudi kaj k nam v Kansas City, da si boš malo prste ogrel. Tu imamo 93 vročine. Najrajši bi vedno pri pipi stali in pili, pili. Pa pravi sestra, da naj darujemo vročino za duše v vicah. (To pismo je še od maja meseca! O, kako je bilo meni v Abesiniji vroče takrat!)

Povabim Te na sklep šole v dvorano. Bomo imeli igro. Bo vse po slovensko. Želim Ti lepe počitnice in Te prijazno pozdravljam.

Ana Martinčič.

Ljubi Striček:

Veš, malo mi je težko pisati, ker Te ne poznam. Rad bi vedel, kakšen si. Pa ker so drugi pisali, bom pa še jaz. Mislim, da si tak kot tisti mož v "Legend of the Sleepy Hollow", ki se mu pravi Ichabod. Mogoče si pa še bolj zanimiv. — Jaz sem star 12 let, pa že 3 leta ministriram. Samo to jezi nas osmošolce, da ob nedeljah ne smemo ministrirati. Takrat pridejo sami veliki boysi. Ko se je to začelo, smo bili mi zelo hudi, pa se nismo upali sestri pokazati naše jeze. Ona je pa vseeno zvedela. Ta mali boysi so ji povedali. Pa zdaj smo se že potolažili. Zdaj Ti pa želim vesel Božič in srečno novo leto. Bog blagoslovi Tebe in vse Tvoje pomočnike.

Tvoj prijatelj Frank Svab.

Vidim, da so dosedaj vsa pisma samo iz Kansas City. Je že prav tako, nekje morajo začeti. Drugič jih bo pa gotovo že od vsen strani dosti. Zdaj pa z Bogom, otroci. Pišite mi na naslov:

Náš Striček,
c. o. Ave Maria
Box 608, Lemont, Ill.

Hitro po novem letu bo šel na pot naš "romar" brat Antonin. Pravi, da bo vzel na piko Cleveland in sploh Ohio. Malo bolj zgodaj ko druga leta, pa je zamenjal letos zapad z vzhodom. Pravi, da mu je tako bolj na roko in se bo na spomlad vrgel v naročje "divjemu" Westu. Clevelandčani in vsi Ohajčani ste lepo naprošeni, da njegovim željam z odprtimi ušesi in srci in rokami naproti pridete. Ker ima nalogo, da dobi v tem letu 200 novih, je najbolje, da kar Cleveland da tistih 200. Dvakrat pljunete v roke, pa je stvar narejena. All right??? Na korajžo!

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

FRANČIŠKANSKA kri za Ameriko. — Samo tla Združenih držav je pomohla mučeniška kri 67 frančiškanov. Prvi je bil 1542 Rev. Juan Padila, zadnji 1908 Rev. Leo Heinrichs. V posameznih zveznih državah so prelili mučeniško kri: v Coloradi, Illinoisu, Michiganu in Nebraski po eden. V New Mexico 33. V Texasu 9. V Californiji 6. V Arizoni, Floridi in Georgiji po 5. V Illinoisu, ob obrežju Illinois River, nekje v okolici Chicae, je bil l. 1681 od Indijancev umorjen Rev. Gabriel de la Ribourde. Večina mučencev je bila Špancev, katerim se ima Amerika veliko zahvaliti za krščansko kulturo. Lahko bi jim bila bolj hvaležna kot jim je. Neprijetno človeka dirne, ko bere, da ji plačuje s tem, da zdaj pošilja orožje tistim, ki duhovščino in redovništvo na debelo more. Seveda so to le ameriški novodobni pogani, katerih bog je mamon, in se vsa njihova kultura le okrog njega vrti.

AZIJA piše Evropi. — Neki bengalski pogan je pisal amerškemu modroslovcu C. F. Andrews-u za Božič pismo sledeče vsebine: "Kristus, Ti veliki! Blagoslovljen dan Tvojega rojstva! Mi, ki nismo kristjani, klanjamo svoje glave pred Teboj. Ljubimo Te in molimo, mi nekristjani, ker z Azijo Te vežejo krvne vezi. Mi, slabotni ljudje velike dežele, smo pribiti na križ hlapčevstva. Molče dvigamo oči k Tebi. Polni smo bolečin in ran. Tujčeva oblast nam zopet in zopet ovija glavo s trnjevo krono. Naše kaste nam postiljaajo posteljo našpikano z žebli. Svet se zgraza nad zemljelačno Evropo. V objemu z mamonom raja in pleše njen imperializem. Tri coprnice: bojaželjnost, vladoželjnost in dobičkaželjnost uganjajo po Evropi svoje orgije. Zate tam v Evropi ni mesta. Pojdi od tam, Kristus Gospod, in pridi med nas. Nastani se v Aziji, deželi Bude, Kabira in Nanaka. Če bomo Tebe gledali, se bodo naša razboljena srca čutila olajšana. O, učenik ljubezni, pridi v naša srca, uči nas, da bomo sočustvovali s trpe-

čimi . . ." Pač grenko izpraševanje vesti krščanski Evropi . . .

KAJ je Manuel Azana? — Kdo je ta mož, ve vsak, kdor kaj zasleduje španske dogodke. Točasni predsednik republike je in bivši večkratni premier. A kaj je po svojem mišljenju, tega marsikdo ne ve. Po naše ga bomo najkrajše označili, če pravimo, da je zagrižen liberallec. Bil je lepo katoliško vzgojen in je do svojega 20. leta ostal praktičen katoličan. V rojstnem mestu Alcala de Henares je obiskoval ljudsko šolo pri "Očetih pobožnih šol." Srednje šole je dovršil v internatu pp. avguštincev v slovitom zavodu El Escorial, kjer je prebil pet let. Takoj po dovršeni srednji šoli se je otesel verske vzgoje in postal liberallec. Nato je odšel na pariško visoko šolo Sorbono, kjer se je še bolj navlekel radikalnega liberalizma. Vrnivši se v domovino je zbral okrog sebe, svojega znanstvenega krožka "Ateneo" in svojega lista "La Puma" vse mogoče prevratne elemente: famasone, ateiste, radikale vseh barv itd. Ž njimi je zasnoval cilj: Vreči monarhijo in ustanoviti čisto laiško republiko, na celi črti osvobojeno vsega verskega in cerkvenega vpliva. Primeroma pozno se je spustil na politično polje, kjer je začel svoj program polagoma uresničevati. A preden ga je uresničil, so ga razmere prehitale. Ravno je bil na tem, da ga še radikalnejša rdeča fronta strmoglavi, ko je izbruhnila civilna vojska. Njegova usoda je menda zapečatená. Naj zmagajo ti ali oni, zanj ne bo več mesta v vladi. Komunistom je premalo radikalen, belim pa preveč.

LURD mora v zrak. — Lurd je srce katoliške Francije, kjer še verni narod išče tolažbe in poguma v svojih težkih urah. In zdaj doživlja posebno grenke ure. Saj danes ne ve, če se ne bo morda jutri začel tak krvav ples v deželi kot na Španskem. Francija je zaenkrat najbolj zrela zanj. Ni čuda, če se oči vseh vernih Francozov proseče obračajo proti Lurdu, naj jih Marija obvaruje take preizkušnje. Tudi francoska "ljudska fronta" ve, da je Lurd duhovna trdnjava verne Francije. Računa s tem, da ji bo le preko njenih razvalin odprta pot v komunistični raj. Da prav resno s tem računa, priča tajni sklep komunistov: lurško groto pognati v zrak! K sreči je ta satanski

sklep prišel do ušes oblasti. Bruselski "Stan-daard" je zvedel o njem in oblast opozoril. Obenem s tem peklenskim načrtom je bila odkrita tudi "smrtna lista" katoliških prominentnih osebnosti Lurda. Na tej listi so: Tamkajšnji škof Msg. Gerlier, šef-zdravnik preiskovalne komisije čudežnih ozdravljenj Dr. Vallet in lurški župan. Vlada je storila potrebne korake, da ta zločin prepreči. Pač ve, da bi bila v tem slučaju civilna vojska, neizogibna.

TRDA preizkušnja. — Poveljnik alcazar-ske trdnjave Jose Moscardo je bil postavljen pred tako trdo preizkušnjo kot nek-daj Abraham, ko je Bog zahteval od njega daritev lastnega sina Izaka. Poveljnik vladnih čet v Toledo je poklical Moscarda na telefon. Oblegajoče vladne čete namreč niso nikoli pre-trgale telefonske zveze z alcazarskimi junaki. Vedno so jim po telefonu prigovarjali, naj se udajo. Neki dan je bil polkovnik Moscardo zopet klican k telefonu. Vladni komandant je za gotovo mislil, da bo zlomil njegov odpor. Imel je namreč v rokah zanj usodno karto. "Tu je Toledo", se je samozavestno predstavil. "Ujeli smo vašega sina! Podajte se, ali vam bomo pa sina ustrelili!" Moscardo je izrazil željo, da bi s sinom samim govoril, ker se je bal, da je to samo zvijača. A žal, ni bila. Sin je prišel k telefonu in potrdil, da je njegovo življenje res odvisno od predaje Alcazarja. Toda oče ni niti za trenutek pomišljal, kaj naj stori. Odgovoril je: "Dragi moj sin! Tisti izdajalci tam mi predlagajo, naj tebi rešim življenje za ceno življenja mojih borcev in svoje časti. Moli! Jaz upam, da boš umrl kot junak!" Sin je bil res ustreljen.

CABALLERO snubi Ameriko. — Francisco Largo Caballero, "španski Lenin" in to-časni premier, se je z obširnimi pozivom obrnil na ameriško delavstvo, naj pomaga njemu in njegovim rdečim iz madridske pasti. V imenu človečanstva in svobode, v imenu nedolžnih žrtev žena in otrok, ki tam od lakote umirajo in krvave, jih roti, naj mu priskočijo na pomoč. Naše rdeče časopisje je to poslanico seveda takoj priobčilo. In prav nič se ne bo-mo čudili, če bodo socialisti začeli kolektati v ta namen. Nam ne bo treba kolektati za Ca-ballerove žrtve. Kar je njemu in njegovim boljševiškim krvnikom v roke prišlo, je bilo v

imenu človečanstva in svobode vse zverinsko poklano in postreljeno. Zadnja poročila že govore o 15.000 duhovnikih, redovnikih in re-dovnicah, ki jih imajo Caballerova krdela na vesti. Koliko je pa katoliških laikov, katerim so dali za hrano svinca, za pijačo pa bencina — kdo ve?

"TIGROV" confiteor. — Pod imenom "ti-ger" je bil znan večkratni francoski ministerski predsednik Georges Clemenceau, ki je l. 1929 umrl. Iz več ozirov si je zaslužil ta naslov. Kot izrazit ateist celo svoje življe-nje je s tigrovo srditostjo trgal vse, kar je količkaj po veri dišalo. Z enakim penečim se srdom bi bil rad med vojsko zadnjega Nemca na kosce raztrgal. Njemu se ima Francija v prvi vrsti zahvaliti, da ji Nemci niso že dru-gič v njeni prestolici miru diktirali. Že jim je pogum klonil, ko so granate začele padati na Pariz. "Tigra" je pa to le še bolj razkačilo. S svojim pogumom je rešil skrajno kritični po-ložaj, česar Francija ne bo nikoli pozabila. Toda glede vere so se mu tigrovski zobje ob zatonu njegovega življenja skrhali. To priča pismo, ki ga je malo pred smrtjo pisal prijate-lju Herveju. Tako-le se glasi: "Dragi prija-telj! Jaz zapuščam svet. Dobro veš, da sem imel vse svoje življenje za vero le posmeh in zaničevanje prav kot drugi moji republikanski sodobniki. Zdaj sem se pa do živega uveril, da je urejeno človeško družbo nemogoče pozi-dati na podlagi nevere. Ko bi bil to prej spo-znal, bi bil brez strahu priznal in se boril za to kot delaš Ti. Pooblaščaj Te, da to mojo oporoko objaviš v pouk mlajšemu rodu. S tem sem svojo vest razbremenil."

CERKVENA statistika Španije. — Ker je Španija zdaj v ospredju dnevnih svetov-nih dogodkov, bo zanimalo vedeti, kakšno je njeno cerkveno stanje. Španija z Balearskim in Canarskim otočjem brez kolonij meri 190.-050 kvadratnih milj in ima v istem obsegu 28.719.177 prebivalcev, ki so z neznatnimi iz-jemami katoličani. Cerkevno je razdeljena v 9 nadškofij in 52 škofij. L. 1930 so te šte-le 20.614 župnij, oz. cerkvenih občin. Kajti 15.432 med njimi je bolj ali manj samostojnih podružnic. Podružnic brez duhovnika šteje 17.200. Tako je bilo do republike. Svetnih duhovnikov je l. 1933 štela 33.587. Redovnih

pa okrog 7000. Duhovnih semenšč je bilo isto leto 60 z 10.633 bogoslovci. L. 1930 je bilo 1022 moških in 3885 ženskih samostanov z 72.000 redovniki in redovnicami. Število redovništva se zdi visoko. V resnici je sorazmerno znatno manjše kot n. pr. v Belgiji ali Nemčiji. Sicer so pa za zmanjšanje tega števila zdaj komunisti temeljito poskrbeli. Če oni prevladajo, statistika sploh ne bo mogla več o redovništvu govoriti.

Spet sem malo potoval

P. Bernard.

DA, spet sem malo potoval in zelo lepo je bilo. Nekoliko moram pa že napisati o tej poti, ki me je vodila v Cleveland, od tam pa naprej v Girard, Bessemer, Pittsburgh in nazaj v Lemont.

Vsega tega je bil prav za prav "kriv" velik prijatelj našega lista John Dolčič iz Girarda. Ko je bil pri nas v Lemontu za vse Svete, me je pregovoril, da sem obljubil narediti to potovanje. Bilo je vse za to, da bi se tam doli dvignilo zanimanje za list Ave Maria. No, meni je bilo treba samo obljubiti, da pridem, vse drugo je uredil dobri John, pa kako uredil! Vendar vsega ne bom povedal, ker John pravi, da mu bo Bog povrnil. Prav dobro vem, da mu bo. Zato ne bom več pisal o Johnovih dobrotah v tem popisu, drugače mu morebiti še kaj zasluženja pri Bogu prikrajšam . . .

Torej prva postaja je bila v Clevelandu. Na Zahvalni dan namreč. Vsa slavnost odkritja spomenikov Cankarju in Gregorčiču bi bila prav lepa, če bi ne bil tako neusmiljeno padal sneg. Pa še tako je bilo kar čedno. Vse me je veselilo, najbolj pa to, da našim kulturnim delavcem tam zavoljo slabega vremena ni sililo nič kisline na obraze. Korajža velja, so rekli, saj bo še mnogo dni pred koncem sveta in vsak dan ne bo sneg. Moška beseda!

Takoj tisti večer po končani akademiji me je John potegnil v Girard. Pomislite, tam doli pa že ni bilo snega! Pa če bi prav bil, mi smo bili židane volje. John je namreč imel s seboj tudi obe hčerki Zoro in Štefko. Zato sem zapisal, da smo to bili "mi". Doma smo pa še Dolčičevo gospo našli, ki se tudi prav ra-

da smeje. Pa od Črnuč ve marsikaj povedati.

Drugi dan sva šla z Johnom za novimi naročniki 10 Girardu, Nilesu, Struthersu in Youngstownu. Precj sva jih nabrala. Toda kmalu je prišel čas, da smo morali v Bessemer, Pa. Med potjo smo obiskali tudi našo staro soodelavko Mrs. Ahlin. Tam smo videli "domačo" majno za premog. Mr. Ahlin je pravil, kako se ta reč "opereta". Zanimivo.

Potem pa naprej v Bessemer. Brž sem si ogledal cerkev sv. Antona, ki je sicer slovenska cerkev, samo župnika ji manjka. To se prav slovenskega župnika. Tako pa, ljudje sami skrbijo za svojo cerkev v gospodarskem oziru, za duhovne potrebe pa prihaja tja župnik iz Hillsvilla. Toliko sem takoj zvedel.

Potem je bila postaja pri družini Snežič, od katere sem do tistega večera poznal samo staro mamo, ki je majhna in drobna po telesu, pa jako velika po svoji korajži in bistrosti duha. Spoznal sem jo bil v Lemontu letos ob vseh Svetih. Taka je, da ga ji res ni para pod soncem. Kdor te žene nima, rad, mu ni pomagati. No, saj jo tudi res vsi radi imajo. Nič čudnega. Čeprav bo najbrž kmalu že prababica, je še vedno duša vsega dobrega in naprednega v Bessemerju in prava mati celi nasebini. Ampak tako dolgo sem se ustavil pri tej mami, da bi kmalu pozabil na druge, na njenega sina Johna, njegovo ženo Mary in na celo vrsto njune družine. Vsi so vredni potomci Snežičeve mame.

No, ko smo tako nekoliko posedeli, se je začela zbirati družba slovenskih fantov v Snežičevi hiši. Seveda ne morem vseh naštet, najbolj sem si pa zapomnil tistega, ki mu pravijo Jim Farley, zato namreč, ker je v Bessemerju za ober poštarja. In ta je sedaj tam zastopnik za naš list. Ampak pri nas je zapisan pod imenom Joe Stanich. Jože, le priden bodi!

Tisti večer smo se torej precej pogovorili in moram reči, da sem občudoval to mladino, kako je za vse dobro vneta in pametna. Kako so ti ljudje krasno organizirani za cerkev kar sami med seboj, to je nekaj posebnega. Še naše velike fare nimajo tako lepo urejenih klubov kot jih imajo tam. Deklet je menda 40, fantov čez 50, potem pa še možje zase in žene zase. Otroke pa hodijo sestre učiti vsako nedeljo. Kakšen krasen red je pa v cerkvi,

o tem bom pisal prihodnjič poseben članek. In bo treba zraven zapisati na naslov marsikaterne naše fare: Ljudje božji, pojdite se les' učiti...

Zdaj moram hiteti naprej. Drugi dan sva šla z Johnom nabirat naročnike. In "mama" je bila tudi z nama in je imenitno pot kazala. Povsod so nas lepo sprejeli in kar po vrsti so naročali list. Morebiti mene in Johna še ne bi tako radi imeli, toda mama je znala vedno tako besedo postaviti, da je vse prav padlo. Pa še treba ni bilo, saj so jo skoraj v vsaki hiši že na pragu objeli. No, potem veste, da ni bilo treba, šele vprašati, če smo dobrodošli ali ne. Ljudje so res dobri Slovenci

vsem, ki ste naročili. Upam, da vam bo naš list prav ugajal.

Zvečer smo pa bili povabljeni na farmo k Pušnikovim. O, kakšne klobase znajo delati Pušnikovi fantje! In kako radi se imajo vsi, mati-vdova, pa yrsta, bratov in sester! Da smo imeli prav prijazen večer in še "good time" zraven, ni treba posebej poudarjati. Hvala vsem!

Še tisti večer smo jo mahnili nazaj v Girard. V ponedeljek sem pa "spodil" Johna v fabriko, ker je že en dan in pol zavoljo mene in lista Ave Maria delo pustil. (Hm, pa sem obljubil, da ga ne bom več hvalil . . .) Jaz pa

Mrs. Pušnik v mislih klobase šteje.

in katoličani, to se je povsod videlo. Mislim, da jih je nad polovico doma iz Primorja in so seveda žalostni, ko na domovino mislijo . . .

V nedeljo sem opravil v njihovi cerkvi službo božjo. Veseli so bili, da so slišali v domači besedi pridigo. Cerkev je bila vsa polna. Popoldne pa spet po hišah. Še smo dobili toliko novih kot prejšnji dan. Prav lepa hvala

smuk v Pittsburgh. Sem mislil malo "organizirati" za Ave Marijo. Pa me je brž povabil dobri Rev. Kebe na 17. jan. pridigat v cerkev, potem pa naročnike nabirat. Ali mislite, da sem rekel: No, Father, ne pridem? O, kako pa! Tako za gotovo sem obljubil, da sem se kar obrnil in šel spet na vlak. Kaj bi šaril tam okoli tisti dan, ko bo pa 17. jan. ves

Pittsburgh "moj" . . . Prav lepa hvala Fathru in vsem tistim, ki jih bom tiste dni srečal. Saj že naprej vem, da bomo najboljši prijatelji.

Ampak, nazaj grede sem se moral spet ustaviti v Girardu. Je namreč rekel John, da moram priti, ker se nekateri pritožujejo, da jih nisva bila prvič obiskala. No, tako "pritožengo" človek še rad sliši. Potem sva pa menda res vse tiste "pritoženge" pošteno s sveta spravila, zakaj še blizu deset novih sva dobila. Bog vas živi vse!

Potem sem se pa poslovil in odšel skozi Cleveland domov. Pa sem se spet ustavil v naši metropoli. Kako je bilo, pa tu nimam prostora, da bi pravil. Morda, drugič kdaj. Za vse skupaj pa rečem, da je bilo naravnost imenitno. Pa če bi hotel vse povedati, bi morala imeti Ave Maria vsaj sto strani . . . Prelep pozdrav vsem, najbolj pa Johnu in njegovim!

Kogovšekov dragonar iz Clevelanda

Kotiček

lemontskih
klerikov

SVETI VEČER NAŠIH STARŠEV.

Božični čas — praznovanje rojstva našega Odrašenika — kako mile spomine vzbuja v še tako brezčutnem in posvetnem srcu vsakega pravega sina in hčere slovenskih staršev! Pogostokrat v naših brezskrbnih otroških letih so nam naša draga mamica, včasih pa tudi očka, pripovedovali, kako so nekdanj v starem kraju obhajali božični večer. Dovolite mi, da na kratko opišem božične navade tistih časov po materinem pripovedovanju. Nežno zamišljeni so mati pripovedovali:

Božičnega dneva smo kaj težko in nestrpno pričakovali. Iz naših mladih obrazov je odsevalo brezmejno veselje in zadovoljstvo. Kar nas pokličejo naša dobra, zdaj že pokojna zlata mamica. Zbera vse otročiče skupaj in z njo smo šli, kakor so rekli, polje blagoslovljat. Nesli so veliko posodo in v njej žerjavico, katero so potrosili z dišečim kadilom. Priložili so še šopek brinjevih vejic, da je bil duh tem prijetnejši. Poleg tega so tudi nesli posodo blagoslovljene vode.

Med potjo smo molili in prosili, da bi dobri Bog dal obilo svojega blagoslova za bodoče leto. Tako smo prehodili pot za par naših mestnih blokov. Ko smo se vrnili domov, so postavili mati posodo na tla v kuhinjo in smo malo počakali, da se je v posodi vse lepo izpepelilo. Potem so nas mati obdarovali. Dali so nam dobre potice, kolačev, orehov in lešnikov. Tudi so spekli za nas majhne hlebčke v podobi ptičkov, ki so imeli za oči potaknjene brinjeve jagode, da so lepše izgledali.

Tako obdarovani smo bili vsi srečni v krogu svojcev, očeta in matere, bratov, sester in tet. (Tu so mati vzkliknili: Oh, srečna leta, zakaj ste tako hitro odšla od nas!) Tako smo potem težko čakali, da bi pretekel čas in bi prišla ura za polnočnico. Ko je prišel zaželjeni čas, smo se odpravili z doma. Ker je bilo temno, smo si svetili pot z lučjo, ki je bila nalašč za to pripravljena: drobne treščice skupaj povezane. Vsaka skupina je šla za svojo bakljo. Tako smo videli po uro na daleč lučko za lučko, ko so ljudje stopali k polnočnici. In ko smo prišli do cilja, smo se verno in pobožno poklonili božjemu Detetu v jaslích.

Ko smo prišli domov, so nas zopet pogostili z okusnimi klobasami in raznovrstnim pecivom. Nato smo se podali k počitku. Na sveti dan se je gostija nadaljevala. Toda hitro, prehitro so prazniki minili . . .

Tako nekako so mati končali svoje pripovedovanje, če se še prav spominjam. Tudi jaz bom s tem končal ta članek in ne bom razkrival svojih čustev ob mislih na sveti večer. Naj vsak sam posluša v svojo notranjost, kaj mu bo narekovala misel na sveti božični praznik. Vsi se moramo potruditi, da dostojno in spodobno praznujemo rojstni dan nebeškega Zveličarja.

Fra. Alojzij Medic.

INDIJANSKA MODROST.

Kakšna pa bo ta indijanska modrost? Saj Indijanci niso nikoli spadali med inteligente. Niso imeli šol in tudi učiteljev ne. Njihova šola je bila narava. Njihov edini učitelj — lastne skušnje. Vseeno so se včasih stari in preprosti Indijanci tako pametno izrazili, da se moramo čuditi nad njihovo praktično modrostjo. Tako sem na primer pred kratkim bral v neki knjigi, kako je neki Indijanec razložil med katoliškim duhovnikom in protestantskim ministrom. Takole je povedal:

"Naši pradedje so imeli črnosuknarje za voditelje. Ti možje niso imeli žena in otrok. Popolnoma so se posvetili molitvi in delu za rdečkožce. Kadar so jedli, so se nasitili, ker so imeli samo ena usta krmiti. Ko so umrli, niso imeli nobenih potreb več, ker so imeli v nebesih že dosti prisluženega. Potem smo jih pokopali in morali smo samo še moliti za njihovo dušo. Tako je bilo takrat. Zdaj nam pa dajejo za voditelje molitve može, ki so prav taki kot mi. Imajo svoje žene in jih silno ljubijo; imajo otroke in jih tudi silno ljubijo. Žene in otroci imajo usta in hrbte. Otroci rastejo večji in večji, ubogi mož molitve je pa v strahu, ker svoje otroke ljubi. Boji se, da bo ustom zmanjkalo jedi in hrbtom obleke. Tudi umreti se tak mož molitve zelo boji. Skrbi ga, kdo bo potem krmil otroke in jih oblačil. Dokler živi, dobro skrbi za ženo in otroke. Rdečkožcu pa pravi: Vidiš, to delam, ker je taka moja dolžnost. Rdečkožec pa odide od njega in premišljuje, kar mu je oče pripovedoval o nekdanjih črnosuknarjih! Tisti možje niso bili taki kot mi rdečkožci. Tisti možje molitve so silno ljubili nas rdečkožce, ker poleg nas niso imeli ljubiti drugega kot samo še Velikega Duha. Bili so namreč brez žene in otrok. Imeli so samo po ena usta in samo po en hrbet. In ko je tak črnosuknar umrl, so se mu usta zaprla in hrbet mu je postal mrzel. To je vedel črnosuknar, zato se ni bál umreti. In ko je umiral, je obračal oči samo na rdečkožca, ki ga je ljubil . . ."

Fra. Ciril Šircelj.

BOG JE PRVI.

Bog je vsemogočen in največji med vsemi vidnimi in nevidnimi rečmi. Vsemogočen je, pravimo, ker vse naredi brez težave, kar hoče. Zato tudi človek lahko doseže, kar želi, ako ima Boga na svoji strani. Seveda samo pod tem pogojem, če ni človekova želja zoper božjo voljo ali če ne škoduje njegovi duši. Torej blagor tistemu človeku, ki ima pri sebi vsemogočnega Boga. In to ne samo za telesno življenje, ampak še bolj za življenje po smrti. Saj si ne moremo misliti, da bi kdo šel brez Boga in njegove pomoči v nebesa, kadar bo smrt prišla. Saj je Gospod šam rekel: "Brez mene ne morete nič storiti." Če ni Boga v naših mislih in naših dejanjih, ne bomo imeli nobenega uspeha ne za ta ne za oni svet.

Človek večkrat samega sebe vpraša: Zakaj sem tukaj? Čemu sem bil ustvarjen? Saj Bog mene prav nič ne potrebuje. Preden sem bil jaz ustvarjen, je bil

Bog popolnoma srečen in zadovoljen. Kaj mu je pa manjkalo, da je bilo treba mene ustvariti? In iz srca moramo reči, da za njegovo čast ni bilo potrebno, nas ustvariti. Ampak ustvaril nas je samo zavoljo svoje dobrote, da bi mi bili deležni njegove sreče in njegovega neskončnega veselja.

Bog je največji, to se pravi, da je na najvišji stopnji. On je prvi, vsi drugi pridejo za njim. Pred njim ni nobena stvar. Torej ga moramo spoštovati in se mu zahvaljevati v najvišji meri za vse dobrote, ki nam jih je dal. In njemu prvemu in na prvem mestu! Ali ljudje to tudi res vedno imajo pred očmi? Če me opazovanje ne moti, moram reči, da ne. Dostikrat se je zgodilo, da sem videl ljudi, kako prihajajo v cerkev. Ne gredo s svojo prošnjo in zahvalo najprej pred tabernakelj, ampak se postavijo takoj pred kip kakega svetnika. Ko so tam končali molitve, šele gredo pred samega živega Boga. Mislim, da to ni prav, ampak bi moralo biti narobe. Morali bi iti najprej pred tabernakelj k živemu Jezusu in ga počastiti ter poprositi vsega potrebnega za dušo in telo. Potem je pa prav, da stopimo tudi pred podobe svetnikov in jih poprosimo, da podpirajo pri Bogu naše prošnje. Saj svetniki so veliki prijatelji božji, čeprav bi sami iz sebe ne bili nič, toda Bog jim je dal milost, da so skušnjave premagovali in postali svetniki. Tako torej delajmo in bo vse prav.

Fra. Neimenovan.

NALOGA IZ SLOVENSKE KNJIŽEVNOSTI.

(Popravki v oklepaju.)

Književno delovanje, ki je Trubar začel, (ki ga je Trubar začel), so drugi vneti slovenski pisatelji pomnožili, in med temi sta bila Bohorič, ki je izdal prvo slovensko slovnico, in Dalmatin, ki je izdal "Biblijo". To delo je največji in najvažnejši proizvod vsega knjižnega delovanja slovenskih reformatorjev.

Ko je bilo protestantsko kulturno življenje na višku proti koncu šestnajstega stoletja (stoletja), je prišla reakcija in katoliška književnost je začela se razširjati (se je začela širiti — razširjevati.) Načelniki (načelniki) tega gibanja sta bila škof Tomaž Hren in njegov sodelavec Čadež.

Po tridesetletni vojni, kapucin Krstnik (Janez Krstnik od sv. Križa) in drugi svetni in redovni duhovniki so pisali (po tridesetletni vojski so J. K. in drugi . . . pisali) mnogo vrst knjig. Po vladah Marije Terezije in njenega sina Jožefa II. je prišel Pohlín. S Pohlínom so delovali (sta delovala) Dev in Vodnik. Središče te književnosti je bila Ljubljana, kjer nekateri duhovniki so prišli skupaj (kjer so . . . prišli skupaj) in so osnovali učeno društvo. Pohlín in Dev sta bila člani (člana) tega društva, ki ni dolgo trajalo.

Baron Žiga Zois, zelo moder mož, je zbiral v svoji hiši vse kulturne delavce njegovega (svojega) časa in jim dal pobudo književnosti (za književno delo.) Vodnik, poprej franciškan in poznej (pozneje) svetni duhovnik, ki je umrl v velikem ubožtvu, je bil en (eden) izmed njih. Njegova najznana (najbolj znana) himna je "Ilirija oživiljena".

Fra. Klement Latjak.

Valentin Vodnik je bil rojen leta 1758 ob tretji (tretji) uri zjutraj v Gornji (Šiški.) Ko je bil še deček, je bil ves dober. Učil se je tudi zelo dobro. Kranjsko (slovensko) se je naučil od matere. In pozneje mu je Anton Linhart naročil, da bi on spisal koledar (naj spiše koledar.) Seveda je Vodnik to storil in ta krasna knjiga se je imenovala "Pratika". V ti knjigi povej (pove) vse, kar je bilo| važno takrat. Leta 1796 je Vodnik prišel v Ljubljano in tam je nadaljeval svoje dobro delo. In tam je on malo časa pogledal okoli, da bi zvedel, kaj bi bilo dobro v tem kraju spisati (in tam je nekaj časa gledal . . .) In malo potem je začel izdajati "Ljubljanske Novice".

Te dve knjige (ti dve knjigi) je on spisal v narodni besedi. ("Novice" niso bile knjiga, ampak časopis!) V pratiki poučuje kmeta o gospodarstvu in še več stvari. In v drugi knjigi (?) govori o slovanskem narodu in jeziku. Potem Vodnik je postal (je Vodnik postal) profesor. Seveda on je rabil knjige (je potreboval knjig), da bi bile primerne v tistem času. In ker jih ni imel, je on jih sam spisal (jih je sam spisal.) — Ne morem to nalogo (te naloge) skkončati to pot, ker je čas za nehati (ker je čas nehati.)

Fra. Frančišek Papež.

O Z N A N I L A .

1. Ali ste novo naslovno sliko kaj pogledali? Ali ste morda mislili, da letošnja Ave Maria ni več Ave Maria? O, seveda je še. Upam, da se vam slika dopade. Naredila jo je sestra Maksimilijana na gričku Assisi. Zelo pridna! Bog ji povrni!

3. Obljubljeno je bilo, da bomo v tem letniku prinašali življenjepis kakega svetnika. Samo napol smo besedo pojedli. Bo res tako, samo toliko počakajte, da povest "Valerija" do konca pripeljemo. Ne bo tako dolgo. Potem pa zares in precej. Sedaj primanjkuje prostora, čeprav je list toliko večji.

4. Ali ste že videli, koliko angleškega branja je v tej številki? Tako bo vsak mesec, če Bog da. Ne pozabite mladim povedati in pokazati, kje je, da bodo brali in se zanimali za naš list. Recite jim pa, naj tudi slovenske spise skušajo nekoliko "povohati".

5. Proti koncu januarja bo izšel tretji zvezek NAŠE STRAŽE. Naslov bo menda imel: KATOLIŠKA FRONTA. Pa to boste najbrž do takrat že pozabili. Vseeno vam povem, morda imate tako dober spomin, da se boste spomnili, kadar pride. Tudi tisti zvezek bo imel ceno 5 centov.

VALERIJA.

Waal — I. P.

(Dalje.)

Kandid se je poslovil, ker ni upal radi poznane ure obiskati še enkrat svoje matere po povratku od škofa. Določili so čas, kdaj bodo šli prihodnje jutro v palačo, in potem je odhiti po cesti proti cesarjevim konjarnam, ki so stale na južni strani Palatina. Ni bilo treba pokazati Konstantinovega rokopisa, da bi mu dali takoj najboljšega tekača. —

Po cestah, deloma še razsvetljenih, je še vedno mrgolela, umikajoča se množica. Še le ko je prišel Kandid iz mreže ulic na mirno Martovo polje in v drevorede, ki so peljali k Flaminskim vratom, je mogel popustiti svojemu konju vajeti.

Jezdil je po tihi in zapuščeni cesti v noč in v njegovem duhu so vstajale v pisanih igrah najljubše podobe. Voja je bila srečno končana, dobil je spet svojo drago mater iz rok smrti, on sam je postal vojni tribun; spreobrnitev Konstantinova je zadovoljila njegove svete želje. Ali niso bile izpoljeni s tem, kakor odprtemu cvetnemu popju, vsi njegovi upi?

Vsi? — Ko vzcvetijo nekateri popki, že začno drugi novi skrivnostipolno življenje.

Kar je obrnil svoje misli na drug predmet.

Iz daljave je zvenela pesem skozi nočno tišino na njegovo uho in ga je prečudno dirnila. Ali niso bile to melodije cerkvenih psalmov in himen? —

Dobil je skoraj zagotovilo, da je tako.

Na gričku, na katerem je bil vhod k pokopališču sv. Valentina, je zagledal sijajno procesijo. Stopali so počasi, otroci in odrasli, možje in žene, vsi z gorečimi bakljami v rokah. Na čelu spreveda se je svetil iz lučic napravljen Kristusov monogram in veličastno in visoko je odsevalo Gospodovo slavljenostno ime.

Pri pogledu nanj je bil Kandid globoko ganjen in solze tihe pobožnosti so mu tekle po licih.

Ni bilo dvoma: Peljana od Kristusa, svojega Gospoda, je šla Cerkev s papežem iz te-

me katakomb v sijajnem sprevedu med petjem svetih pesmi v glavno mesto sveta.

Kandid je razjahal in čakal na spreved. Skoraj je mogel razumeti besede pesmi. Bil je 113 psalm "In exitu Israel de Aegypto", psalm, ki je slavil Izraelov izhod iz suženjstva in njega oprostitev od Faraonovega jarma.

Kandid je pel tiho z drugimi svete pesmi. Ko se je spreved približal, je dal znamenje in stopil k škofu. Podal mu je pismo in je z visokim glasom naznanil cesarjevo vest.

Kdo popiše veselje in radost kristjanov? V zahvalne molitve, katere so s povzdignjenimi rokami poslali proti nebu, so vpletli tudi vroče želje blagoslova za cesarja.

Ko je izrazil sveti starček svoj namen, da se prihodnjega dne zjutraj osebno zahvali vladarju, se je ponudil Kandid, da ga bo peljal k cesarju. Zajezdil je nato spet konja in drvil proti mestu. Večkrat se je še med potom ozrl na sijajno Kristusovo znamenje na čelu počasi pomikajočega se spreveda.

Na Martovem polju je naletel Kandid na mrtvaški spreved. Za dvema bakljenoščema sta nosila dva moža mrliča; dve ženi sta šli za njimi.

Ravno so nosci izmučeni položili krsto na tla, da bi odpočili nekaj trenutkov.

Pri pogledu na priprosto spremstvo, je domneval Kandid, da nesejo osebo iz nižjega ljudstva k pokopu. A začudil se je, ko je uzrl na pokrovu dragocen purpur s široko-obrobljenim zlatom.

"Koga pokopavate?" je vprašal radovedno in je postal.

Eden izmed mož je odprl pokrov; — svit baklje je osvetil grozno spačen ženski obraz.

Kandid se je stresel.

"Žena Maksencijeva je," je odvrnil grobar malomarno, "sama se je zastrupila. Njene sužnje jo zakopljejo na njenem posestvu zraven njenega sina."

Nosci so vzdignili spet krsto in so hiteli naprej, tako hitro, da so jim ženske s težavo sledile.

"Podoba poganstva!" je rekel Kandid globoko ganjen in je nadaljeval svojo pot na Palatin, kjer je dobil generalni štab cesarjev svoja stanovanja.

Dolgo je ležal Rim, izmučen od razdraže-

nosti prejšnjega dne, v globokem spanju in še sta bili dve okni razsvitljeni na lateranski palači. Kako naj bi Irena spala? Vse njeno življenje, prepolno skušenj, bojev in žrtev je šlo mimo njene duše, s črnimi oblaki zakrit dan, katerega večer je solnce pozlatilo z najlepšim bliščem. Polna blažene radosti se je zahvalila nebesom za vse, za prestane težave in za srečo, katero so ji danes poslali. A z zahvalo je položila še eno prošnjo pred božji prestol — prošnjo, katera ji prinese popolno srečo, ako se uresniči.

Tudi Valerija ni mogla spati. V zmotnjava dogodkov ni mogla dobiti pravega trenutka, da bi podala Kandidu zlato škatlico ali jo vrnila njegovi materi. Ležala je škatlica, katero je odprla v pobožni radovednosti, pred njo z gobo v krvi Kastulovi namočeno. Misli-la je na relikvijo svoje matere, katere ni več upala videti: kako srečna bi bila, ako bi dobila to škatlico v nadomestilo. Da bi delil vsaj z njo to, z mučeniško krvjo napojeno gobo: gotovo te prošnje ji Kandid ne odbije, ako ga bo poprosila prihodnjega dne za njo. A priznala si je z rdečico na licih, — sama ni vedela zakaj, — da se ne bo upala izgovoriti te prošnje.

PLAČILO.

Sila trupel utopljenecv je Tibera ponoči naplavila na breg, med njimi tudi Maksencijeva. Neki vojaki iz Konstantinovega tabora so ga zarana našli in potegnili popolnoma na suho.

Še je bil mrlič oblečen v cesarsko opravo, a bila je vsa blatna. Obličje je bilo grozno spačeno; togota in obup in poslednji drgeti smrtnega boja so se bili okoreli v tem obrazu; lasje in brada so bili napolnjeni z glenom, — strašan pogled. Vojaki so se podvizali, opletniti truplo zlatenine in dragih kamnov in jih razdeliti med seboj. Potem so odsekali mrliču glavo, jo nasadili na sulico in jo vriskaje nesli v šotorišče; če niso mogli trinoga živega dobiti v roke, naj se bo vsaj njegova glava javno nosila v zmagovalnem sprevedu. Na griču nad taborom so zasadili sulico s strašnim znamenjem zmage na vrhu.

Vojaki in rimska drhal so si delili pravico,

pleniti trupla, ki jih je bila reka izmetala na suho; in to so izvršili temeljito. Le enega mrliča niso docela oplenili; bilo je truplo mladencičovo, ležeče na obrežni plitvini v visokem ločju. Neka ženska, besna ko pošast, je bila razpodila grabežljivce in je zdaj tam blizu stražila; in če so se bližali ljudje, je planila pokoncu in kričala:

"Tiho, tiho, cesar spi tam! Kaj ne veste, da je moj sin Konstantina v dvoboju premagal? Opoldne pojde imperator Sabin v izprevodu v Rim."

Dočim je Sabina, zblaznela, razpuščenih las in srepnih oči, v blatni obleki čula pri mrtvem sinu, je Heraklij v cesarjevi predsobi čakal trenutka, ko naj stopi pred novega vladarja.

Heraklij je bil od včeraj popoldne preživel ure najstrašnejše razburjenosti. Krdele ogleduhov in poročevavcev, ki so mu bili prej na službo, se mu je bilo izneverilo, čim se je bila zvedela smrt Maksencijeve; kako bridko je občutil, da so se vsi začasa skušali rešiti s potapljačice ladje njegove sreče! Negotovost Sabinove usode, ženin obupu podoben strah za sina, skrb in bojazen zavoljo lastne bodočnosti, posebno če je še pomislil na svojo minuloost, so mu napravile strahovite ure. Ko se je bila naredila noč, je hotel skrivši pobegniti iz mesta; a žena je bila spoznala njegovo namero in ga je siloma zadržala. Zgodaj zjutraj je bil suženj prišel povedat, da je sin utonil in leži mrtev na Tiberinem bregu. Sabina je vsled tega od boli zblaznela, in da napolni mero nesreče, je v neopaženem trenutku pobegnila iz hiše. Heraklij je bil tako zmeden, da mu še na um ni prišlo, poslati koga po njo; vprašanje lastne usode je polnilo vse njegove misli. Kaj mu je drugega ostajalo kot izbera: ali si vzeti življenje ali pa po svojem načrtu poskusiti, pridobiti Konstantinovo naklonjenost? Toda ni hotel umreti; zgražal se je ob misli na sodbo in večnost, v katero je zdaj veroval, posili veroval, najsi se je še tako upiral. Tedaj se je odpravil in šel k cesarju.

Najprej mu je šlo za to, da se vladarju prikupi, predno bi ta kaj neugodnega zvedel o njem, in tako je bil prvi, ki je prišel v cesarjevo predsobo k jutranjemu pozdravu. Med časom, ko je moral čakati, se je nekoliko zbral.

in ko je vstopil, mu je odločilni pomen trenutka vrnil vso razsodnost in premišljenost.

Poklekniški pred Konstantinom in poljublja je mu roko je začel:

"Služba, ki sem jo vršil pod nepostavnim vladarjem, bi me utegnila v oči tvojega božanstva ob zaupanje deti, ako ne bi ti mogel podati dokazov, da sem v času, ko sem posilil služil trinoga, vendar v srcu bil zmerom vdan tvojemu božanstvu. To mi pri tvoji dobroti in milosti zadobi odpuščanje, če sem bil primoran, vršiti povelja, ki sem jih v vesti obsojal. Nezmožen take podlosti, ki bi zvestobo hlinila, skrivši pa se s sovražnikom bratila, sem marveč izdajstvo storil neškodljivo, — ko te le pisem nisem dostavil trinogu."

S temi besedami je predložil cesarju pisma višjega duhovnika Gordijana do Rufa.

Konstantinovo čelo se je nabralo v mračne gube, ko je čital pisma, o čijih pristnosti ni mogel dvomiti. Mož, ki mu je bil v imenu bogov zmago obljubil, je bil skrivši sovražniku roko podal, da bi mu tisto zmago ugrabil!

Izdajstvo je bilo očitno in Gordijan je zaslužil sramotno smrt.

Toda, kako bo vplivalo na vse pristaše bogov v mestu in v armadi, ako novi cesar ob nastopu vlade veli obglaviti prvega Mitrovega svečenika v Rimu?

V toliko je bilo razkritje Konstantinu veliko manj všeč, kot pa si je bil Heraklij mislil.

"Majhna usluga je, ki sem jo mogel storiti tvojemu božanstvu," je ta pristavil; "toda upam, da ti svojo vdanost še bolje dokažem. Ni ga pač, ki bi bolje poznal mišljenje posameznih viteзов in senatorjev, kot jaz, in tvoje božanstvo bo ostrmel, koliko izmed plemstva ti je sovražnih."

Konstantin je umel dvorjanovo namigavanje, toda je prikril nevoljo.

"Vladati mesto, kakor je Rim," je nadaljeval Heraklij, "je nemogoče brez tajne službe zanesljivih oglednikov, ki ima — nalik pajčevini — v tajni cesarjevi pisarni svoje središče. Tako pride vsaka izjava, celo iz naročja družine in iz najožjega prijateljskega kroga, na uho tvojemu božanstvu."

(Konec prihodnjic)

GLEVELAND, OHIO. — Piče Mrs. Turk. — Kadar pride list, sem zmerom zelo vesela in ga po dvakrat preberem. Naš Gospod je rekel: Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle. Zatorej Bog daj moč našim duhovnikom, da bi ne omagali pri označevanju resnice kljub vsemu nasprotovanju naših odpadnikov. Zdaj pa še par besed priložim v obliki pesmice:

Zimski večeri — dolgi večeri . . .
Toži in zeha marsikateri.
Ave Marijo v roke vzemite,
pa jo počasi in vestno berite!
Ko bo vse v listu do konca prebrano,
vsaj nekaj ostalo za dušno bo hrano.

GALESBURG, ILL. — Piše Ana Dolinšek. — Pošiljam naročnino za list in Koledar. Ta prelepi list imam, odkar sem v Ameriki, in se mi je tako priljubil, da ne morem biti brez njega. Želim, da bi se vsaka krščanska hiša naročila nanj. Vam pa želim mnogo uspeha pri koristnem delu.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Marg. Kogovšek. — No, bom tudi jaz nekaj napisala na poziv, ki sem ga brala v listu Ave Maria. Mislim, da je bil za tak poziv že skrajni čas. Kolikokrat sem že mislila, da bi se morali vsi oglašiti in povedati "naprednim" elementom, da se ne strinjamo z njimi. Nasprotno, prav trdno stojimo ob strani naših katoliških voditeljev. "Napredna" gospoda menda misli, da se samo par duhovnikov ne strinja z njimi, drugi pa da jim molče pritrjujemo. Pa ni tako. Samo treba je, da tudi drugi ne molčimo, ampak na glas povemo, da smo vsak čas pripravljeni stati ob strani naših katoliških bojevnikov. Mi vsi, žene in možje! Meni je že večkrat bilo na misli, da bi podala svojo izjavo ter zahvalo našemu častitemu Fr. Jagru za njegove odločne in neustrašene članke. Vsa čast njemu in vsem drugim duhovnikom in laikom. Zagotovo vem, da se bodo od vseh strani oglašile žene in možje na Vaš poziv, tako da bo naš list res prava obramba. Kako veseli moramo pač biti posebno mi, ki smo tako srečni, da imamo svoje slovenske fare. Dalje imamo svoje slovenske katoliške liste, za ka-

tere moramo biti v prvi vrsti hvaležni Bogu in našim duhovnikom, ki nam dajejo dovolj pravega pouka v našem maternem jeziku. Vsega pa ne znamo prav ceniti. Kako veseli bi bili na našem mestu oni slovenski katoličani, ki so raztreseni po širni Ameriki pa nimajo svojih župnij in tudi duhovnikov ne. Naj tukaj omenim, da mi je pisal neki rojak iz Californije dobresedno takole: Cenjena, rojakinja! Naj Vam povem, da sem brž vsakega katoliškega čtiva, in že bolj v letih, ki me najrajši zato odrivajo, da si ne zaslužim toliko, da bi si mogel kupiti kako knjigo. Prosim Vas torej, ali Vam je mogoče poslati Ave Maria Koledar v dar? Bog bo poplačal. (Podpis.) Z veseljem sem mu poslala in upam, da mu bo ugajal. Jaz pa imam zavest, da sem mu ustregla. Saj vem, da ne bi prosil, če bi ne imel vere in bi ne bil v pomanjkanju. Sam Bog ve, koliko je še takih Slovencev, ki so brez vsakega katoliškega lista zavoljo uboštva. Sedaj pa oprostite, da se mi je dopis tako raztegnil.

LEMONT, ILL.—Iskrena hvala dobri Mrs. Kogovšek! Tudi nam je na našo prošnjo poslala naslov tistega rojaka in smo mu takoj začeli zastonj pošiljati list Ave Maria. Ako kdo ve še za kakega takega, naj samo nam sporoči in bomo tudi njemu poslali. To gre iz darov, ki nam jih premožnejši pošiljate.

Če sem prav štel, imamo sedajle ob času tega pisanja v našem officu še 137 Koledarjev. To res ni veliko, zakaj celih 5000 je že šlo med ljudi. Morebiti bo ta ali oni zastopnik še kaj nazaj poslal, upam pa, da ne. Le nikar! Potrudite se in vse prodajte! Pa tudi teh 137 moramo še spraviti iz offica. Zato to sporočam, ker upam, da bomo še po novem letu dobili toliko naročil, kolikor imamo Koledarjev. Morebiti ste pri vas že nehali s to rečjo, ker ste vse poslane Koledarje prodali? To je prav lepo, ali vendar bi jih morda še pet ali vsaj tri lahko razpečali. Pišite ponje, da bo naš kup kmalu do dna izginil.

AVE MARIA KOLEDAR

50c.

Pišite na Ave Maria.

ZAHVALE.

Zahvaljujem se Materi božji za zdravje, ki mi ga je izprosila, ko sem bila dolgo bočna.
M. P.

Javno se zahvalim Mariji Pomagaj in škofu Baragi za uslišano prošnjo. V zelo važni zadevi sem se zatekla k njima na pomoč in sem bila uslišana.

Mrs. R. B.

Priporočila sem se bila božjemu služabniku Frideriku Baragi v hudih bolečinah za pomoč in obljubila dar v dober namen. Bila sem uslišana in z veseljem izpolnujem svojo obljubo.

Mrs. T. S.

DAROV.

ZA MARIJO POMAGAJ IN LIST: Po 50c: G. Pavlakovic, Ignac Babic, Mrs. Orach, Frances Gornik; po \$1: J. Lavric, Mary Zupancic; po \$2: Mary Papesh, Neimenovana, T. Sultzer, Mrs. Ahlin, George Nemanic; George in Mary Sterk \$25, Marg. Kapsh \$3, J. Jevnik

\$1.50, Miss Levstik \$4.50, Mrs. Asse \$5.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ. Po 50c: Jennie Sintic, Ciril Fisher, Mrs. Orach, Ana Hribar, Mary Ulle, Helen Slabic, Miss Smrekar; Mary Barle \$2, Mary Hribar 30c, Frances Lavric \$1, M. Meznaric 10c, John Pelhen 40c, M. Primožic 25c, Agnes Kompare 20c.

KRUH SV. ANTONA: Marg. Kopach \$2.50, Mary Kook \$12.

APOSTOLAT SV. FRANČISKA. — Po \$1z: Joe Russ, Ana Erzen, Jacob in Jera Vesel, Ignac Ferbic. — Po 50c: Joseph in Sophie Mlakar.

BARAGOVO SEMENIŠČE: Mrs. Ahlin \$2, Rose Bovec \$2, Mrs. Plemel \$1, Anna Pintar \$1.

SVETE MAŠE. — Po eno: Mary Dragoman, C. Biček, M. Sajovic, Ursula Ivsek, Ann Pelko, John Glivar, A. Nemgar, J. Atznebeck, Mrs. Rogel, Ana Blachard, G. Lutersek, Mrs. Klepec, Rose Bovec, Mary Ulle, Mary Puhek, Ana Bresnik, Ivanka Kokol, Fr. Starman, Mrs. Hochevar, Mary Sajovic, Barb. Sedmak, Mrs. R. Sedmak, M. Hochevar, F. Zadnik, M. Roschay, M. Zore. — Po dve: K. Kuzma, J. Jevnik, M. Svete, L. Raddel, J. Sintic, Mrs. Mravintz, Jožefa Anzlovar, Ciril Fisher. — Po tri: Josephine Hrobljan, Mary Pavlesic, S. Vurnik. — Po pet: Mary Barle, Rose Usnik, M. Rebek, John Potokar, A. Pirc, J. Kirn. — Po šest: J. Smrekar, Mrs. Oblak. — Neimen.: 100, Math Stefancic 8, John Krek 10, M. Ivančič 9.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard

LEMONT, ILL. — Zdaj se je pa upravnik skobacal za zapeček. Saj že davno kramljanje ni bilo več njegovo in je skrajni čas, da se tudi iz naslova umakne, ko se je vedno bolj umikal s tega "cornerja". No, zdaj pa le še bolj svobodno povejte vsak svoje. Kdor more, naj prikobaca za menoj na zapeček. Povem vam, da bo vsakemu prav toplo tu gori. Saj zdaj zima že na vseh plateg kima. Ako pa ni več prostora za vas na zapečku, se pa okoli peči stisnite na obe dolgi klopi. Kakšen poseben veljak naj sede na čelešnik, eden ali drugi naj spleza na "zic". Jaz bom zanaprej bolj tih — saj mi drugega ne kaže. . . . Ampak za gospodarja bom pa še vedno in prav lahko bom gospodaril iz zapečka! Zato bo pač samo tisti besedo dobil, komur jo bom jaz dal. O, seveda!

CHISHOLM, MINN. — Piše Mary Knaus, zastopnica. — Koledarje sem prodala, hvala

Bogu in dobrim ljudem. Ljudje ga imajo radi, ker ima lepo branje, zraven pa tudi kaj špasnega. Res sem morala dosti vrat odpreti, no, pa nič za to, saj sem bila povsod prijazno sprejeta. Nekateri so me kar malo nahrulili in so rekli: No, kje pa vendar imaš tisti Koledar, da ga ne prineseš? Pa se nisem nič pokregala nad takimi, še bolj z veseljem sem šla naprej. Zato prav lepa, hvala vsem, ki so kupili Koledar. Enako vsem naročnikom našega lista. Uredniku pa tudi lepa hvala, da je Koledar tako zgodaj izšel in sem ga mogla še pred snegom razpečati. Zdaj je že vsa Minnesota pokrita z belo odejo, ki bo najbrž do maja ostala. Veseli je seveda nismo prav nič. Poročam tudi, da smo pri nas zopet izgubili dva dobra katoliška moža. Prvi je Peter Sajevic. Šel je zdrav v rudnik, pa čez par ur je bil mrtev. Bil je pa vedno zelo zglednega življenja. Drugi je Jack Podbrežnik, ki se je tudi v rudniku ponesrečil. Vsem preosta-

lim naše iskreno sožalje. Enako je nagie smrti umrla Neža Erčul. Pri delu se je zgrudila in izdihnila. Naj bo večni Sodnik vsem milostljiv!

AHMEEK, MICH. — Piše Mrs. Hribljan. — Sporočam o smrti naročnice Mrs. Mary Gregorich, Calumet, Mich. Umrla je previdena s svetimi zakramenti 6. oktobra stara 72 let. Njena zadnja želja je bila, da bi se sporočila njena smrt na upravo lista in na vodstvo Tretjega reda, čigar članica je bila. Ž njo je izgubila farna cerkev sv. Jožefa vneto delavko, siromaki in bolniki sočutno tolažnico, njeni otroci pa svetniško mater. Njena smrt je bila lahka, saj se je celo življenje nanjo pripravljala z vsakdanjo sv. mašo in sv. obhajilom. Na list Ave Maria je bila naročena dvajset let in je veliko naredila zanjo, pa tudi za kolegij v Lemontu je pred leti mnogo naredila. Žal mi je, da sem bila takrat v bolnišnici in ji nisem mogla zatisniti umirajočih oči. Naj v miru počiva! Molimo zanjo!

STANTON, ILL. — Piše Katarina Pristopec. — Naročam Koledar in pošiljam dar Mariji. Bom skušala tudi naročnino kmalu poravnati. Pa vedno čakam, da bi posijalo toplo sonce in posušilo tisto drevo in bi mogla ven priti . . . Kar noče se posušiti, vendar upam, da moje in Vaše čakanje ne bo zastonj. Tukaj pa pošiljam eno pesemco, ko vidim, da se naročniki zanimajo za stare pesmi. Pesem je od nedelje.

Sveti dan, sveta nedelja,
zato se zdaj neha od dela.
Ta sveti dan je božji dan,
izvolil si ga je Bog sam.

V nedeljo zjutraj zgodaj vstani,
dela druga pusti na strani,
v cerkev urno brž mi steci,
sveti rožni venec reci.

V cerkvi se ne pogovarjaj,
okrog sebe se ne oziraj!
V cerkvi tukaj je Bog sam
na oltarju darovan.

V cerkvi se sveta maša daruje
in evangelij se tam oznanjuje
Jezus Kristus, božji Sin,
je zapustil ta spomin.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Mrs. Radek. — Tukaj pošiljam naročnino za pol leta. Po pravici povem, da sem mislila pustiti list Ave Maria, ko je res težko plačevati. Pa sem se premislila, ker potem bi bila hiša vse preveč prazna, ko ne bi več prihajala k nam Ave Maria. Sam Bog daj zdravje, pa bo vse dobro. Tudi Vam želim vse najboljše.

LEMONT, ILL. — Mrs. Radek zasluži, da ji napišem posebno zahvalo za njen dober premislek. Zelo me veseli, da ni mislila samo na težave pri plačevanju, ampak tudi na dolgčas, ki bi se naselil v hišo brez lista Ave Maria. O, koliko je še takih hiš, ki dolgčas v njih stanuje, pa ljudje ne vedo, odkod tisti dolgčas in zakaj. Vsi, ki to berete, poiščite take hiše in povejte ljudem, da bo ves dolgčas takoj skočil iz njihovih hiš v Deveto deželo, če se odločijo in naroče list Ave Maria.

WAUKEGAN, ILL. — Piše Ivana Gregorka. — Večkrat berem v naših listih, kako se morajo braniti pred surovimi nasprotniki. Naši očanci so rekli: Kakršne žene — tako govorjenje. Bili so poštenjaki, ponosni na svoje

Vsak dan in na vsak način prihranite

denar, če kupujete pri

"Trikril's Dept. Store"

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite denar pri vsakem nakupu.

Dobro blago in nizke cene!

Ginsberg's Dept. Store

Že 19 let služimo svojim odjemalcem.

Shranite naše "TRADING STAMPS" Imajo veliko vrednost.

Dvojne znamke ob torkih in sobotah.

2138 W. Cermak Road, Chicago, Ill.

Phone Canal 6014

družine, kmetije in domove. Vsega so imeli zadosti, ker so bili z malim zadovoljni. Dandanes je pa svet bolj "nobel", samih novih reči išče. Tudi v govorjenju išče "nobel" besed. Zato tako opletanje in brenčanje po nasprotnih listih. Saj sami pravijo, da nimajo duše. Potem ni čudno, da brenče kot brenclji in opletajo kot neka štirinogata žival z repom. Naj se le smejejo pisanju naših patrov in drugih duhovnikov. Nič ne marajte. Kolikor bolj oni v nasprotnem taboru trapajo, toliko več ljubezni ste deležni od ljudi. Le pišite! Papir je res mrtva stvar, ali tisti, ki bere, ni mrtev. Bere z odprtimi očmi in z mislečo glavo. Divjaki imajo vsaj svoje čarovnike, da jih spoštujejo, naši kerlci v nasprotnem taboru pa sploh nič. Še na svojo lastno čast nič ne drže. Kakoršna goveda, taka njih beseda!

CHARLESTON, W. VA. — Piše Joseph Poulin. — Pošljite mi za en dolar knjižice Naša Straža. Bom razdelil med ljudi. V zadnjem listu sem bral članek: Čitaj in piši! Po mojem mnenju so vsega obžalovanja vredni tisti naši rojaki, ki so se dali zapeljati kakemu rdečemu uredniku, da ga zdaj podpirajo za prazen nič. Tiste reči, ki so kaj vredne v naukih rdečih urednikov, mi katoličani lahko dosežemo tudi brez njih. Pa tega je itak malo, vse drugo v njihovem listu je pa človeku v škodo. Kar se tiče izobrazbe, nam ni prav nič treba hoditi k njim v šolo. Njihova izobrazba gleda iz vsega njihovega pisanja. Kakšna je, pa ni treba meni praviti. Celo njihovi lastni bratci, ki so iz istega tabora, svedočijo, da ta izobrazba, ki ž njo blatijo po čistem papirju, ni v čast njihovi organizaciji. Siromaki so in siromak je, kdor se jim da zapeljati.

EUCLID, OHIO. — Piše Mary Gombach. — Letošnji Koledar je nekaj krasnega. Zraven lepega čtiva ima polno zanimivih slik od

tu in iz stare domovine. Kdor ga še nima, naj seže po njem. In ako bo čital Koledar, se bo prav gotovo naročil tudi na list Ave Maria. To je res naša kulturna revija, kakor ji je dal ime Mr. Joe Grdina. Vedno se poteguje za pravično stvar in naš uči pravega življenja. Brez Marije si krščanski človek ne more misliti lepote ne na svetu ne v nebesih. Zato ostanimo njeni zvesti častilci.

LEMONT, ILL. — V Clevelandu je sedaj, ko to pišem, še nekaj Koledarjev naprodaj pri Mr. Josephu Grdini na St. Clair in pri Mrs. Margaret Kogovšek na Holmes St. Clevelandčani, ki še niste kupili Koledarja, poprašajte pri teh dveh, če je še kaj ostalo za vas. Pa ne odlašajte. Saj berete, kako čeden Koledar smo izdali. Škoda bi bila, če bi ga pri vas ne imeli.

WILLARD, WIS. — Piše Mrs. Artach. — Pošiljam en dolar za knjižice Naša Straža. Le pošljite mi jih, da jih razdelim med svoje prijatelje. Beremo vsi radi, da bi pa pisali, to nam je hitro odveč. Prav lepa hvala za tako lepo urejeni Koledar. O, da bi prišel v vse slovenske hiše! Jaz sem ga komaj čakala, ko se je toliko fletnega že naprej bralo o njem. Ko ga dobim, mi pa brž pade v oči, koliko poklicev je nekdo zgubil. Brala sem in se smejala, samo na Mihovo mater sem bila kar huda, da se je take znebila. Potem sem seveda tudi druge reči brala in moram reči, da je skozi in skozi lepo branje. Kdor ne bo bral, bo veliko zamudil.

PITTSBURGH, PA. — Piše George Starešinič. — Čital sem v listu dopise lemontskih klerikov in moram reči, da jako čedno pišejo. Posebno dopis Fr. Daniela me je zelo zanimal, ko tako krasno popisuje sanje o Preloki in njeni himni. Le naprej, vrli kleriki, vsi zelo radi beremo pisanje naših tu rojenih fantov. Vse prav lepo pozdravljam.

JOSEPH PERKO

2101 West Cermak Rd., Chicago, Ill.

—SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI—

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Ivan Zupan:

IZ ŽIVLJENJA ZA ŽIVLJENJE.

Knjiga lepih pesmi.

6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio

Cena \$1.00 s poštnino vred. Naročite!